

O TEMELIE BUNĂ

(A Good Foundation)

Zac Poonen

Traducerea în limba română:
Maria Magdalena

Drept de autor – Zac Poonen (1990)
Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile.
Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără
permisiunea scrisă a autorului.
Sunt permise totuși descărcarea și tipărirea acestui material
în condițiile în care se va utiliza pentru distribuția
GRATUITĂ, în condițiile în care NU se vor face
MODIFICĂRI, în condițiile în care vor fi menționate
NUMELE ȘI ADRESA AUTORULUI
și în condițiile în care această notă de drept de autor
este inclusă în fiecare listare.

Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați:

*Christian Fellowship Church
40, DaCosta Square , Wheeler Road Extension,
Bangalore-560084, India.*

CUPRINS

* Această carte și tu

1. Pocăința
2. Credința
3. Alegere și Justificare
4. Ucenicia
5. Botezul cu apă
6. Botezul cu Duhul Sfânt
7. Sfințirea
8. Cuvântul Lui Dumnezeu și Rugăciunea
9. Părtășia și Biserica
10. Sfârșitul acestui veac

ACEASTĂ CARTE ȘI TU.....

Evanghelia este vestea bună că omul poate trăi acum așa cum a plănuit Dumnezeu de la început. Acela care se supune total cerințelor lui Hristos poate trăi o viață de biruințe continue. Cu toate acestea, mulți dintre cei care L-au primit pe Hristos drept Mântuitor nu intră în această viață glorioasă pe care o oferă evanghelia. Oare de ce nu?

Motivul este, foarte adesea, faptul că nu a fost așezată o temelie bună încă de la începutul vieții lor creștine.

Viața noastră după ce am fost născuți din nou poate fi comparată cu o casă care tocmai se construiește. Știm cu toții că cea mai importantă parte a unei case este fundația acesteia. Dacă apare o fisură la etajul al treilea, de obicei cauza se dovedește a fi o fundație deficientă.

Același lucru se întâmplă și cu viețile noastre. După ani de zile de când ne-am încredințat viața lui Hristos, putem suferi consecințele unei fundații deficiente așezate la început.

Noul Testament ne promite o viață de biruință asupra păcatului. Vezi promisiunea Lui Dumnezeu din Romani 6:14: “Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har”. Ni se poruncește, de asemenea, să trăim o viață de bucurie continuă și lipsită total de griji. Vezi Filipeni 4:4, 6: Bucurați-vă totdeauna în Domnul..... Nu vă îngrijorați de nimic.....”

Amintește-ți că Dumnezeu ne poruncește numai ceea ce El ne face capabili să împlinim. Astfel, poruncile Lui sunt, într-un anumit sens, promisiuni despre ceea ce putem să obținem prin harul Său!

De aceea, poruncile de mai sus sunt o promisiune că Dumnezeu ne poate împuternici să ducem o viață de bucurie neîntreruptă și total lipsită de griji. În Noul Testament există mult mai multe astfel de promisiuni glorioase. Dar cele pe care tocmai le-am menționat sunt suficiente pentru a arăta că evanghelia este, într-adevăr, vestea bună.

Cu toate acestea, adevărul trist este că, majoritatea creștinilor care pretind că au primit evanghelia, nu trăiesc tipul de viață descris în versetele de mai sus.

Obiectivul acestei cărți este să te ajute să așezi o temelie bună, astfel încât scopul complet al Lui Dumnezeu pentru viața ta să poată fi împlinit. Așadar, citește mai departe și lasă-l pe Duhul Sfânt să vorbească inimii tale. Acesta ar putea fi începutul unui capitol cu totul nou în viața ta

CAPITOLUL I

POCĂINȚA

Isus a spus că drumul corect de intrare în staulul Lui (împărăția Lui) este pe ușă. Dar El a adăugat că unii vor încerca să intre sărind peste zid (Ioan 10:1). Calea pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru om ca să fie salvat este prin pocăință și credință în Domnul Isus Hristos. Aceasta este singura cale.

Dumnezeu nu poate accepta niciodată un om care încearcă să sară pe altă parte. Ioan Botezătorul, care a venit să pregătească calea Domnului, predica pocăința. Aceasta era singura cale pentru națiunea lui Israel prin care putea fi pregătită să-L primească pe Isus ca Mântuitor. Nici pentru noi nu este o altă cale.

Pocăință și Credință

Majoritatea credincioșilor din zilele noastre nu par să aibă profunzimea dedicării sau puterii pe care primii creștini au avut-o. Care credeți că este motivul?

Principalul motiv este că ei nu s-au pocăit cu adevărat. Ei au crezut în Hristos foarte bine. Dar ei au crezut fără să se pocăiască înainte. Și astfel, convertirea lor a fost superficială.

Uitați-vă doar la aceste cuvinte ale binecunoscutului imn:

*“Ticălosul cel mai josnic cu adevărat când crede
Chiar atunci de la Isus el iertarea o primește”*

Să fie chiar adevărat – că cel mai rău infractor poate primi iertarea doar “crezând cu adevărat”? Nu mai are nevoie să se pocăiască înainte? Ați putea spune că adevărata credință implică și pocăință. Dar dacă acest lucru nu îi este explicat celui mai josnic infractor, el poate să plece gândind că este a fost născut din nou doar pentru că a crezut. Și poate pleca înșelat.

Mesajul pe care Isus Hristos l-a predicat a fost: “Pocăiți-vă și credeți în Evangheliile” (Marcu 1:15). El le-a poruncit ucenicilor să predice același mesaj (Luca 24:47). Și aceasta este exact ceea ce au făcut (Faptele Apostolilor 20:21).

Cuvântul Lui Dumnezeu este foarte clar în privința aceasta. Pocăința și credința nu pot fi separate, dacă vreți să fiți transformați pe deplin și cu adevărat.

Dumnezeu le-a pus împreună. Și ce a unit Dumnezeu, nici un om nu trebuie să despartă. Pocăința și credința sunt, de fapt, primele două elemente ale temeliei vieții creștine (Evrei 6:1). Dacă nu te-ai pocăit cum trebuie, atunci temelia ta este menită să fie defectuoasă. Prin urmare, întreaga ta viață creștină va fi șubredă.

Biblia spune că “frica de Domnul este începutul (sau ABC-ul) înțelepciunii” (Proverbe 9:10). Și dacă ne temem cu adevărat de Dumnezeu, ne vom “abate de

la rău” (Proverbe 3:7). Deci, cei care nu s-au pocăit și nu s-au abătut de la păcat nu au învățat ABC-ul vieții creștine.

Pocăință falsă și adevărată

Dacă te-ai pocăit, trebuie să te asiguri că te-ai pocăit în mod sincer. Pentru că Satan are și el propria lui pocăință falsificată, prin care înșeală oamenii.

Satan știe că majoritatea oamenilor trăiesc doar prin porunca potrivit căreia “Nu trebuie să fii prins!” Și astfel, el îi învață căi și mijloace prin care să păcătuiască, dar să nu fie prinși de nimeni. Chiar și unui hoț îi va părea rău dacă este prins. Dar aceasta nu este pocăință. Găsim și în Biblie câteva exemple de astfel de oameni a căror pocăință a fost falsă.

Când regele Saul nu l-a ascultat pe Dumnezeu, el a recunoscut față de Samuel că a păcătuit. Dar nu a vrut ca ceilalți oameni să afle acest lucru. El căuta încă onoarea omenească. Nu se pocăise cu adevărat. Îi părea doar rău că a fost prins (1Samuel 15:24-30). Aceasta a fost diferența dintre el și regele David care și-a recunoscut păcatul în mod deschis atunci când a căzut (Psalmul 51).

Regele Ahab a fost altul la fel ca Saul. I-a părut rău pentru sine însuși atunci când Ilie l-a avertizat că Dumnezeu îl va judeca. El chiar s-a acoperit în sac și și-a plâns păcatele (1 Împărați 21:27-29). Dar nu s-a pocăit cu adevărat. Îi era doar frică de judecata Lui Dumnezeu.

Cazul lui Iuda Iscarioteanul este un exemplu clar de pocăință falsă. Când a văzut că Isus fusese condamnat la moarte s-a simțit foarte rău și a spus “Am păcătuit” (Matei 27:3-5). Dar el și-a făcut mărturisirea înaintea preoților – așa cum fac unii chiar și în zilele noastre! El nu s-a pocăit – chiar dacă poate s-a întristat pentru ceea ce făcuse. Dacă s-ar fi pocăit cu adevărat, s-ar fi dus înaintea Lui Dumnezeu cu inima zdrobită și ar fi cerut iertare. Dar el nu a făcut acest lucru.

Avem de învățat foarte multe din aceste exemple – ca de exemplu, ce nu este pocăința!

Adevărata pocăință este “întoarcerea la Dumnezeu de la idoli” (1 Tesaloniceni 1:9). Idolii nu sunt doar cei făcuți din lemn și piatră pe care îi găsim în templele păgâne. Există idoli la fel de periculoși cărora oamenii li se închină și care nu arată așa de urât. Aceștia sunt idolii plăcerii, confortului, banilor, ai propriei reputații, ai căutării propriei căi etc. Mulți ani, noi toți ne-am închinat unor asemenea idoli. A te pocăi înseamnă să încetezi a te mai închina lor și să te întorci de la ei la Dumnezeu.

Adevărata pocăință va implica întreaga noastră personalitate – mintea noastră, emoțiile noastre și voința noastră. În primul rând, pocăința înseamnă schimbarea minții noastre în raport cu păcatul și cu lumea. Realizăm că păcatele noastre ne-a separat de Dumnezeu. Ajungem să înțelegem, de asemenea, că întregul mod de viață al acestei lumi este împotriva lui Dumnezeu. Și dorim să ne întoarcem de la acest mod de viață dezonorant pentru Dumnezeu.

În al doilea rând, pocăința implică emoțiile noastre. Ne pare rău pentru modul în care am trăit (2 Corinteni 7:10). Ne urâm pentru acțiunile noastre trecute și, mai mult decât atât, detestăm răul enorm pe care-l vedem doar noi și nimeni altcineva (Ezechiel 36:31). Plângem și ne jelim pentru că l-am rănit pe Dumnezeu așa de mult prin modul în care am trăit.

Aceasta a fost reacția multor oameni mari din Biblie când au devenit conștienți de păcatele lor. David (Psalmul 51), Iov (Iov 42:6) și Petru (Matei 26:75) – toți au plâns amarnic atunci când s-au pocăit de păcatele lor.

Atât Isus, cât și apostolii, ne-au încurajat să plângem și să ne jelim pentru păcatele noastre (Matei 5:4; Iacov 4:9). Aceasta este calea înapoi către Dumnezeu.

În final, pocăința implică voința noastră. Trebuie să renunțăm la voința proprie, care se încapățânează – “dorind propria cale” – și să-L facem de Isus Domnul vieților noastre. Aceasta înseamnă că suntem gata să facem orice dorește Dumnezeu de la noi să facem, de acum înainte, oricare ar fi costul și oricât de umilitor ar fi.

Fiul risipitor a venit înapoi acasă la tatăl său ca un tânăr dărâmat, cu voința proprie zdrobită, dispus să facă orice i-ar cere tatăl său să facă. Aceasta este adevărata pocăință (Luca 15:11-24).

Nu trebuie să-I mărturisim lui Dumnezeu toate păcatele pe care le-am comis vreodată. În orice caz, ar fi imposibil să ni le amintim pe toate. Fiul risipitor nu a făcut aceasta. Tot ceea ce a spus a fost: “Tată, am păcătuit”. Și aceasta este tot ceea ce e nevoie să spunem și noi. Însă, amintiți-vă că și Iuda Iscarioteanul a spus tot “Am păcătuit”. Dar este o diferență ca de la cer la pământ între mărturisirea lui și cea a fiului risipitor. Dumnezeu nu ascultă doar cuvintele a ceea ce spunem. El simte trăirea de dincolo de cuvinte și ne tratează potrivit cu aceasta.

Rodul pocăinței

Ioan Botezătorul le-a spus fariseilor să aducă roade potrivite cu pocăința (Matei 3:8). Dacă ne-am pocăit cu adevărat, acest lucru va schimba întregul nostru mod de viață.

Unul dintre primele lucruri pe care ar trebui să-l facem, după ce ne-am pocăit, este să compensăm greșelile pe care le-am făcut în viața noastră.

Citim despre Zacheu, în Evanghliei, că s-a convins de păcatele sale imediat ce Isus a intrat în casa lui (Luca 19:1-10). Zacheu era un om cărui îi plăceau banii. Dar a înțeles ce implică pocăința. El știa că, dacă intenționa să fie un discipol al lui Isus, trebuia să repare toate greșelile pe care le făcuse în viață. Acest lucru însemna o mare pierdere de bani pentru el, fiindcă pe foarte mulți oameni îi înșelase. Dar el a hotărât să fie pocăit din toată inima. Astfel, el l-a spus Domnului că va da jumătate din banii săi săracilor și va înapoia de patru ori banii pe care i-a escrocat de la alții. Numai când Zacheu a admis că va face

această restituire, Isus i-a spus că mântuirea a intrat în casa sa. Consimțirea de a repara este una dintre dovezile mântuirii adevărate (Luca 19:1-10).

Omul înțelept, din pilda pe care a povestit-o Isus, a săpat adânc și și-a așezat fundația pe stâncă, având dedesubt multe straturi de nisip (Luca 6:48). Omul nechibzuit și-a construit de asemenea casa în aceeași regiune. Dar el nu a săpat suficient de adânc. El și-a așezat fundația în mod superficial, direct pe nisip.

Am putea aplica această pildă pentru a ilustra pocăința adevărată sau falsă. Numai când depunem eforturi să facem o restituire meticuloasă în viața noastră, săpăm adânc.

Când venim la Hristos, este bine să ne acordăm un timp chiar de la început, pentru a tria toate aspectele legate de viața noastră neconvertită care trebuie rezolvate. Dacă suntem superficiali aici și comentăm asupra unor chestiuni, vom descoperi că temelia rămâne slabă și casa noastră se va prăbuși într-o zi.

Ce implică restituirea

Ce presupune, de fapt, restituirea? Înseamnă că, dacă ai păcălit guvernul în privința taxelor etc., trebuie să înapoiezi acele taxe. Uneori nu este posibil să înapoiezi acea sumă exact departamentului implicat. Dar unde este voință, există întotdeauna o cale – dacă vrem să ne supunem lui Dumnezeu. Putem cumpăra timbrele poștale sau biletele de tren și apoi să le distrugem pentru a ne asigura că banii pe care îi datorăm unei instituții anume vor ajunge înapoi la ea.

Dacă ai înșelat oameni, va trebui să mergi și să le înapoiezi banii. Spune-le, totodată, de schimbarea care a venit în viața ta! Dacă nu ai curajul să faci aceasta, ia un frate cu tine, atunci când faci restituirea. Dacă nu poți să restitui toate datoriile dintr-o dată, nu te îngrijora. Fă-o în rate. Dar fă un început – chiar dacă vei începe doar cu 5 lei!

Dumnezeu l-a acceptat pe Zacheu chiar în ziua în care a hotărât să plătească datoriile înapoi – nu după ce a făcut toate restituirile! Dacă ai înșelat pe cineva și nu mai știi unde locuiește acum, atunci va trebui să înapoiezi acești bani Lui Dumnezeu – Proprietarul de drept al tuturor banilor.

Aceasta a fost regula pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru israeliți (Numeri 5:6-8). În orice caz, va trebui să nu deținem nici un ban care a fost obținut în mod ilegal. Dumnezeu nu poate binecuvânta astfel de bani.

Dacă am rănit sau insultat pe cineva, într-un mod care nu implică bani, atunci noi trebuie să mergem la acea persoană și să ne cerem iertare.

Cunosc frați care au economisit bani luni la rând și apoi și-au golit conturile bancare pentru a restitui guvernului taxele și datoriile vamale pe care le escrocaseră. Și Dumnezeu i-a binecuvântat cu ceva mai bun decât un cont bancar!

Cunosc și alții care și-au calculat cu exactitate toate costurile călătoriilor pe care le-au parcurs fără bilet în autobuze sau trenuri și apoi au plătit înapoi valoarea acestora. Aceia care sunt credincioși în lucrurile mărunte sunt cei care vor face lucruri mari pentru Dumnezeu.

Cunosc de asemenea persoane care au mers la autoritățile universitare cu diplomele de absolvire și au recunoscut că au trișat în examinările finale. Au fost gata să-și sacrifice certificatele de absolvire dacă era necesar, pentru a avea o conștiință curată. De obicei, Dumnezeu a dat acestor credincioși favoare în ochii autorităților, astfel încât să fie iertați. Dar, e posibil, ca nu întotdeauna să meargă așa. În cazul tău, Dumnezeu poate permite universității să-ți retragă diploma! Dar atunci, aceasta este voia perfectă a lui Dumnezeu pentru tine.

Cunosc un frate care a scris o scrisoare de iertare cuiva de la care furase un timbru mic, cu mulți ani în urmă. Un hoț este un hoț, indiferent cât de mică este valoarea articolului furat. În aceste lucruri mici ne este testată credințioșia.

Nu sugerez că acum trebuie să te torturezi, încercând să scotocești în memorie toate greșelile mici pe care le-ai făcut în trecut. Nu. Nu trebuie să faci acest lucru. Dumnezeu îți va aminti ceea ce e necesar să fie rezolvat; și tu trebuie să rezolvi numai ceea ce Dumnezeu îți amintește.

Vor exista și situații în care nu mai poți face absolute nimic, pentru că răul făcut este așa de complicat. În astfel de situații, tot ceea ce poți face este să-ți exprimi părerea de rău înaintea lui Dumnezeu și să ceri îndurarea Lui.

În nici un caz nu trebuie să permitem lui Satan să ne mențină într-o stare de vinovăție și condamnați pentru totdeauna, doar pentru că noi nu putem rezolva o anumită chestiune. Dumnezeu înțelege pe deplin situația noastră – și El nu ne torturează. Dacă ai o minte binevoitoare, Dumnezeu va accepta orice ești capabil să faci – chiar dacă aceasta înseamnă să nu faci nimic (2 Corinteni 8:12).

Lăudat să fie Domnul pentru mila sa cea mare!

Dumnezeu îi va cinsti pe aceia care Îl cinstesc pe El (1 Samuel 2:30). Și unul din modurile prin care Îl cinstim este prin credințioșia în lucrurile mărunte.

Dacă nu facem restituirea, vom târî un lanț după noi de-a lungul întregii vieți. Dumnezeu ne va testa să vadă dacă noi valorizăm mai mult o conștiință curată decât banii, reputația, diplomele sau chiar locul de muncă.

Mulți cad la acest test. Dar laudă Domnului că există o rămășiță de oameni în fiecare generație, care Îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât orice pe pământ.

Iertându-i pe ceilalți

Pocăința include și iertarea tuturor celor care ne-au rănit în vreun fel. Isus a spus că: “dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru cel ceresc nu vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6:15). El a adăugat, mai departe, că trebuie să-i iertăm pe ceilalți din toată inima noastră, și nu doar superficial

(Matei 18:35). Este imposibil să fim iertați de Dumnezeu dacă noi nu îi iertăm pe ceilalți pe deplin și din toată inima.

Poate nu suntem capabili să uităm ce ne-au făcut ceilalți. Dar cu siguranță putem să nu ne mai gândim la răul pe care ni l-au făcut, ori de câte ori am fi tentați.

E posibil ca cineva să te fi rănit așa de tare încât îți vine extrem de greu să-l ierți din toată inima. Cere-I lui Dumnezeu să te ajute să ierți; și vei vedea că El este mai mult decât binevoitor să-ți dea atât dorința, cât și puterea să ierți pe oricine.

Când ne gândim la milioanele de păcate pe care Dumnezeu ni le-a iertat așa de generos, nu ar trebui să ne fie greu să-i iertăm pe ceilalți în același fel. Satan obține putere asupra noastră tocmai atunci când nu-i iertăm pe ceilalți. "Iertați", spune Pavel, "ca să nu lăsăm pe Satan să aibă un câștig de la noi" (2Corinteni 2:10,11).

O atitudine schimbată față de Satan

Există încă un domeniu în care este nevoie să rezolvăm lucrurile - și acesta este domeniul contactului cu Satan și spiritele rele. Dacă te-ai implicat în astrologie, închinare la idoli, ghicire (citire în palmă), magie neagră etc., sau ai fost atras de muzica rock și drogurile periculoase, trebuie să renunți la aceste contacte cu Satan - chiar dacă aceste contacte au fost făcute poate în mod inconștient.

Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să distrugi (nu să vinzi, ci să distrugi) toți idoli, cărțile oculte și amuletele etc., pe care s-ar întâmpla să le ai (Vezi Faptele Apostolilor 19:19). Apoi trebuie să te rogi spunând: "Doamne Isuse, eu renunța la orice contact pe care l-am avut cu Satan, fie conștient sau inconștient". Apoi spune-i lui Satan în mod direct: "Mă împotrivesc ție Satan, în Numele Domnului Isus Hristos Domnul meu și Mântuitorul meu. Nu mă mai poți atinge de acum înainte, pentru că eu aparțin Domnului Isus Hristos".

Iacov 4:7 spune, "Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi". Dacă vom continua să mergem cu Domnul, El ne va da din ce în ce mai multă lumină în diverse domenii ale vieții noastre. Ar putea fi în deșertăciunea lumească a modului nostru de îmbrăcare, în vorbirea sau asprimea tonalității vocii noastre, ori în modul în care am fost pângăriți prin obiceiurile noastre de lectură, de exemplu etc.. Așa, vom descoperi în mod constant noi domenii în care este nevoie să ne pocăim și să ne curățim. Trebuie să mergem pe această cale a pocăinței constante în toate zilele vieții noastre.

CAPITOLUL 2

CREDINȚA

Pocăința este prima parte a temeliei vieții creștine. Credința este a doua. A avea credință în Dumnezeu înseamnă să ne încredem în El și în ceea ce a spus în Cuvântul Său, în pofida a ceea ce simțămintele proprii sau alții oameni ne-ar spune. Este așa de simplu.

Iată trei realități despre Dumnezeu: (1) El ne iubește infinit; (2) El este în mod absolut înțelept; și (3) El este Atotputernic.

Este dificil să credem aceste realități? Nu. Ei bine, atunci nu ar trebui să ne fie deloc greu să ne încredem în Dumnezeu cu toată inima. Când Eva a ascultat vocea lui Satan în grădina Edenului, aceasta a însemnat lipsa credinței. Ea nu a crezut că poruncile lui Dumnezeu erau bune pentru ea. Ea nu L-a ascultat pe Dumnezeu pentru că nu a avut credință în iubirea Lui perfectă pentru ea.

Credința în primirea darurilor de la Dumnezeu

Dumnezeu are multe lucruri minunate să ne ofere. Toate darurile Lui sunt daruri de har. Dar avem nevoie de credință pentru a primi aceste daruri. Biblia spune că suntem mântuiți “prin har prin credință” (Efeseni 2:8).

Harul este Mâna lui Dumnezeu care coboară până la noi încărcată de binecuvântările raiului. Credința este mâna noastră care se ridică să ia aceste binecuvântări din Mâna lui Dumnezeu.

În primul rând, Dumnezeu ne oferă iertarea păcatelor noastre. Dacă ne-am pocăit, atunci tot ceea ce ne mai rămâne de făcut este să ne întindem mâna și să luăm ceea ce Dumnezeu ne oferă în mod gratuit. Nu trebuie să muncim sau să plătim în vreun fel pentru iertare. Ea a fost deja plătită la Calvar. Tot ceea ce avem de făcut acum este să spunem “Mulțumesc, Tată”, și să luăm. Aceasta este credința. Când nu luăm ceea ce Dumnezeu ne oferă, noi de fapt Îl insultăm. Îi disprețuim darurile.

Poate credem că Dumnezeu doar ne necăjește, așa cum își necăjesc unii oameni copiii, întinzându-și mâinile cu daruri și, tocmai când copiii ajung la ele să le ia, trăgându-le repede înapoi! Dar Dumnezeu nu este meschin sau rău. El este un Tată iubitor. El chiar tânjește să ne dea aceste daruri bune. De aceea, Biblia spune că “fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți lui Dumnezeu” – orice altceva am face în schimb (Evrei 11:6).

Dacă ne încredem în Dumnezeu, El nu doar ne va ierta păcatele noastre, dar El ne va și elibera de sub puterea păcatului.

Cum ajungem la credință? Există o singură cale. Biblia spune că: “credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17). Cu alte cuvinte, pe măsură ce permitem lui Dumnezeu să ne vorbească prin Cuvântul Său, vom obține credință. În același fel credința ajunge și să crească.

Prin Cuvântul lui Dumnezeu, aflăm că Hristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat; și că, dacă ne pocăim și credem în El, putem primi imediat o iertare deplină și gratuită pentru păcatele noastre. Atunci, Duhul Sfânt depune mărturie în inimile noastre că acesta este adevărul. Prin această mărturie îndoită a Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt putem fi absolut siguri că Dumnezeu ne-a iertat și că noi suntem cu adevărat copiii Lui.

Asigurarea credinței

Dumnezeu vrea ca noi să fim pe deplin siguri că suntem cu adevărat copiii Lui. Niciodată El nu vrea să avem îndoieli cu privire la acest fapt. Satan va face tot posibilul să ne țină în nesiguranță. Dar noi nu trebuie să ne îndoim niciodată, pentru că Dumnezeu ne-a dat multe promisiuni în Cuvântul Său ca să ne asigure de aceasta.

Uitați-vă doar la aceste promisiuni: Isus a spus, “pe cel care vine la Mine nu-l voi izgoni afară Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6:37,47). “Dar tuturor celor care L-au primit (*pe Domnul Isus Hristos*), adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Domnul spune, “Voi fi îndurător față de nedreptățile lor și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și de fărâdelegile lor” (Evrei 8:12).

A ne pune încrederea în promisiunile lui Dumnezeu e ca și cum, la traversarea unui râu, ne-am fixa picioarele într-o pasarelă rezistentă. Dacă pasarela este solidă, nu contează că picioarele tale sunt slăbite.

Ce înseamnă atunci credința puternică? Înseamnă încrederea într-un Dumnezeu puternic și în promisiunile Lui.

Sentimentele noastre sunt adeseori foarte înșelătoare. Nu ar trebui să ne încredem în ele niciodată. Există o parabolă a trei oameni numiți Fapt, Credință și Sentiment, care mergeau unul în spatele celuilalt pe un zid îngust. Faptul mergea înainte, Credința mergea în spatele lui și Sentimentul venea în urmă. Atâta timp cât Credința și-a ținut ochii asupra Faptului din fața sa, totul a mers bine. Sentimentul o urma perfect. Dar, imediat ce Credința s-a întors în spate să vadă cum vine Sentimentul, s-a și rostogolit și a căzut murind; și Sentimentul a căzut și a murit. Totuși, Faptul și-a continuat drumul de-a lungul zidului netulburat!

Lecția din parabolă este evidentă. Cuvântul lui Dumnezeu este alcătuit din fapte neschimbate. Dacă credința noastră se uită în mod statornic doar la Cuvântul lui Dumnezeu, nu va exista niciodată un pericol de cădere pentru noi; și sentimentele vor urma la timpul cuvenit. Dar, dacă începem să ne uităm la sentimentele noastre, atunci ne putem prăbuși și cădea ușor în descurajare și condamnare.

Mărturisirea Credinței

Biblia spune că trebuie să mărturisim ceea ce credem. “Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi mântuit. Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit și prin mărturisirea cu gura ajungi la mântuire” (Romani 10: 9,10).

Mărturisirea cu gura noastră este importantă. A mărturisi Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să spui același lucru pe care-l spune Dumnezeu. Aceasta nu ar trebui să fie greu pentru că înseamnă să spui “Amin” (adică “Așa va fi”) promisiunilor lui Dumnezeu.

În Scriptură, cuvântul “a crede” este folosit pentru prima dată în Geneza capitolul 15. Acolo citim că Dumnezeu i-a spus lui Avram, când era fără copii, că va avea la fel de mulți copii precum sunt stelele pe cer. Și spune Cuvântul că “Avram L-a crezut pe Dumnezeu” (versetul 6). Cuvântul ebraic folosit aici pentru “a crede” este “aman” de la care avem noi cuvântul “Amin”, care înseamnă “Așa va fi”. Deci tot ce a făcut Avram a fost să spună “Amin” promisiunii lui Dumnezeu.

Iată ce este credința adevărată - să spunem “Amin” lui Dumnezeu.

Citim mai departe că Avram s-a numit pe sine după numele nou pe care i l-a dat Dumnezeu – Avraam (care înseamnă “tată al unei mulțimi”). Sara, soția lui, era încă stearpă. Dar aceasta nu a însemnat nimic pentru Avram. El s-a numit în continuare tatăl unei mulțimi, pentru că el a crezut ceea ce Dumnezeu a spus (Geneza 17:5).

Iată ce înseamnă mărturisirea credinței – mărturisirea celor spuse de Dumnezeu, chiar când nu vedem împlinirea promisiunii Lui. Este tot ceea ce Dumnezeu ne cere să facem – să spunem aceleași lucruri pe care El le-a spus în Cuvântul Său. Când mărturisim promisiunile lui Dumnezeu, ne exprimăm credința în El; și atunci Dumnezeu va putea să lucreze pentru noi.

Prin “cuvântul mărturisirii noastre” îl biruim pe Satan (Apocalipsa 12:11). Satan, acuzatorul, încearcă întotdeauna să ne jefuiască de siguranța salvării noastre și de îndrăzneala noastră înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să-i cităm în mod direct lui Satan promisiunile lui Dumnezeu, dacă vrem să-l biruim.

Isus Însuși l-a biruit pe Satan citându-i din Scriptură, și spunând “Este scris...Este scris...Este scris” (Matei 4:1-11). Dacă ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu, Îl facem pe Dumnezeu mincinos. Dar, când mărturisim față de Satan Cuvântul lui Dumnezeu, noi ne declarăm de partea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său împotriva lui Satan și a minciunilor sale. În acest fel, noi îi spunem lui Satan că noi credem că ceea ce a spus Dumnezeu este adevărat, în pofida a ceea ce ar putea spune circumstanțele și sentimentele noastre. Aceasta este mărturisirea credinței.

CAPITOLUL 3

ALEGERE ȘI ÎNDREPTĂȚIRE

Alegerea copiilor lui Dumnezeu și îndreptățirea lor de către Dumnezeu sunt două adevăruri glorioase pe care ni le predă Noul Testament.

Alegerea

Biblia spune că Dumnezeu ne-a ales să fim copiii Lui potrivit unei cunoștințe mai dinainte a Lui (1 Petru 1:1,2). Aceasta înseamnă că El îi știa din eternitate pe aceia care urmau să devină copiii Lui.

Biblia spune, de asemenea, că Dumnezeu ne-a ales în Hristos “înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4). Cu mult înainte ca Adam să fie creat, Dumnezeu ne-a cunoscut pe fiecare pe nume drept copiii Săi, și numele noastre erau acolo în “cartea vieții” (Apocalipsa 13:8). Acestea sunt fapte care trebuie să ne dea o siguranță extraordinară.

Biblia spune că temelia lui Dumnezeu pe care stăm noi are o pecete dublă. Pe partea protejată de Dumnezeu, scrie “Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi”. Pe partea protejată de oameni, scrie “Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege” (2 Timotei 2:19).

Dumnezeu își cunoștea copiii înainte de întemeierea lumii. Dar NOI știm că suntem copiii Lui numai când ne pocăim și ne întoarcem la El. Mințile noastre limitate nu pot înțelege cum Dumnezeu Își alege copiii și, în același timp, îi lasă omului libertatea de a-L alege pe El sau nu. Aceste lucruri sunt ca 2 linii paralele care par să nu se întâlnească în înțelegerea noastră. Dar, așa cum susține definiția matematică a liniilor paralele, ele se întâlnesc la infinit – în mintea infinită a lui Dumnezeu.

Cineva a ilustrat acest lucru în felul următor: Pe măsură ce mergi pe drumul vieții, într-o zi, descoperi o ușă deschisă, cu aceste cuvinte scrise deasupra ei: “Oricine se pocăiește și crede în Hristos poate intra aici și obține viață veșnică”. Intri. Uităndu-te înapoi, vezi scrise, deasupra ușii prin care tocmai ai intrat, cuvintele “Ai fost ales de Dumnezeu în Hristos, înainte de întemeierea lumii”.

Îndreptățire

Iertarea păcatelor noastre înlătură vina pentru trecut. Dar acest lucru nu ne face perfect sfinți. Și, de aceea, noi încă nu putem sta înaintea unui Dumnezeu perfect sfânt. Așa încât Dumnezeu trebuie să facă ceva mai mult pentru noi. Trebuie să ne îndreptățească!

Îndreptățirea înseamnă că Dumnezeu ne creditează cu dreptatea perfectă a lui Hristos. Rezultatul este că poziția noastră înaintea lui Dumnezeu este la fel de perfectă ca a lui Hristos! Acesta este un fapt uluitor! Și este adevărat! Este ca și cum într-o bancă sunt puși milioane de lei pe numele unui cerșetor – bani pe care el nu i-a câștigat sau meritat în vreun fel, dar care i-au fost dați lui ca un dar gratuit. A fi îndreptățit înseamnă să fii acceptat de Dumnezeu ca și cum nu

am fi păcătuit niciodată în întreaga viață și am fi perfect dreți în viața noastră actuală.

Cuvântul lui Dumnezeu spune:

“Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și intrarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5:1,2).

Acum putem veni oricând cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu, fără nici o teamă sau ezitare. Dumnezeu Însuși a deschis calea către aceasta.

În grădina Edenului, imediat ce Adam și Eva au păcătuit, ei s-au simțit vinovați și s-au acoperit cu frunze de smochin. Dumnezeu a dat la o parte frunzele de smochin, a ucis un animal și i-a îmbrăcat cu pielea acestuia. Acele frunze de smochin sunt o imagine a lucrărilor noastre bune. Asemenea frunzelor de smochin, lucrările noastre bune nu ne pot acoperi goliciunea înaintea lui Dumnezeu; pentru că Biblia spune că, chiar și cele mai bune lucrări ale noastre sunt ca cele mai murdare zdrențe în văzul lui Dumnezeu (Isaia 64:6).

Acel animal ucis era o imagine a lui Hristos, dat la moarte pentru păcatele noastre. Pielea era o imagine a dreptății perfecte a lui Hristos dată nouă se ne acoperim (Gen. 3:7,21).

Îndrepățirea este un dar gratuit al lui Dumnezeu. Nici un om nu poate să fie îndreptățit înaintea lui Dumnezeu pe baza lucrărilor sale proprii. Așadar, este o eroare extremă să spunem “Haideți să căutăm să fim dreți pentru a fi îndreptățiti de Dumnezeu”.

La polul opus, există, în același timp, o altă eroare extremă. Să spunem, “Dacă suntem aleși și îndreptățiti, atunci nu mai contează dacă noi păcățuim chiar și acum”. Aceia care se raportează în mod ușuratic la păcat, pentru că ei cred că Dumnezeu i-a ales și îndreptățit, nu fac decât să dovedească că ei nu sunt deloc printre cei aleși (comparați Romani 4:5 cu Iacov 2:24).

Odată ce suntem siguri că am fost aleși și îndreptățiti, acuzațiile lui Satan își vor pierde efectul asupra noastră. Pentru că, “Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8:31). Niciodată, în viața noastră, nu trebuie să mai simțim că suntem condamnați sau respinși de Dumnezeu. “Cine va ridica vreo acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care îndreptățeste”. (Romani 8:33). Aleluia!

Astfel sunt veștile bune ale evangheliei! Atunci nu mai este surprinzător că Satan îi ține pe mulți credincioși în necunoașterea faptului că au fost aleși și îndreptățiti de Dumnezeu.

CAPITOLUL 4

UCENICIA

Când Isus le-a spus apostolilor Săi să meargă la fiecare națiune și să-și facă ucenici, ei nu aveau nici o îndoială cu privire la ceea ce se referea El (Matei 28:19). Pentru că El deja explicase ce înseamnă să fii ucenicul Lui.

Luca 14: 25-35 arată cel mai clar cele trei condiții ale uceniciei. Acolo Isus vorbește despre un om care, după ce a pus fundația unui turn, nu l-a putut termina, pentru ca nu a mai putut plăti costul construcției (versetele 28-30). Aceasta dovedește că ne costă ceva să fim ucenici. Isus ne-a spus să stăm jos mai întâi și să socotim costul, înainte chiar de a începe să construim.

Dumnezeu nu dorește ca noi să așteptăm mulți ani după ce păcatele noastre au fost iertate, înainte de a înțelege ce înseamnă cu adevărat ucenicia. Isus i-a avertizat pe oameni asupra costului uceniciei imediat ce au venit la El. El le-a spus că un credincios care nu este doritor să fie un ucenic este la fel de inutil pentru Dumnezeu ca și sarea care și-a pierdut gustul (Luca 14:35).

“Urându-ne” Rudele

Prima condiție a uceniciei este să reținem dragostea naturală, necumpătată pe care o avem pentru rudele noastre. Isus a spus că “Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26).

Acestea sunt cuvinte tari. Ce înseamnă “a urî”? A urî este același lucru cu a ucide (Ioan 3:15). Ce ni se cere aici să dăm morții este afecțiunea naturală pe care o avem pentru rudele noastre. Înseamnă oare aceasta că noi nu trebuie să le mai iubim? Nu. Cu siguranță nu înseamnă aceasta.

Când renunțăm la afecțiunea noastră umană, Dumnezeu o va înlocui cu dragostea divină. Dragostea pentru rudele noastre va fi atunci pură – în sensul că Dumnezeu va fi întotdeauna primul în sentimentele noastre, și nu rudele noastre.

Mulți nu se supun lui Dumnezeu pentru că se tem că-l vor ofensa pe tatăl său, pe mama sau pe soția sa etc.. Dumnezeu revendică primul loc în viața noastră. Și dacă nu-i dăm Lui acel loc, nicidecum nu putem fi ucenicii Lui.

Uitați-vă la exemplul lui Isus însuși. Cu toate că își iubea mama văduvă, nu a lăsat-o niciodată să-l influențeze să se abată de la voia perfectă a Tatălui Său, nici măcar în chestiunile mărunte. Vedem un astfel de exemplu la nunta din Cana când Isus a refuzat să acționeze la imboldul mamei Sale (Ioan 2:4).

Isus ne-a învățat și cum să ne “urâm” proprii frați. Când Petru a încercat să-l întoarcă de la calea spre cruce, El s-a întors și l-a mustrat cu unele dintre cele mai aspre cuvinte pe care le-a rostit vreodată. El a spus: “Înapoia mea, Satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine...” (Matei 16:23). Petru făcuse acea

sugestie cu o dragoste umană foarte mare. Dar Isus l-a certat pentru că ceea ce el îi sugerase era împotriva voii lui Dumnezeu.

Tatăl a fost întotdeauna suveran în sentimentele lui Isus. El se așteaptă ca și noi să avem aceeași atitudine. După învierea Sa, îl întreabă pe Petru dacă Îl iubește pe El mai mult decât orice altceva pe pământ (Ioan 21:15-17). Numai aceluia care Îl iubesc în primul rând pe Dumnezeu, li se acordă responsabilități în Biserica Lui.

Liderul bisericii din Efeseni a fost în pericol de a fi respins pentru că își pierduse devoțiunea sa inițială pentru Dumnezeu (Apocalipsa 2:1-5).

Dacă noi putem spune, ca psalmistul, “Pe cine altul am eu în cer, afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine”, atunci am împlinit cu adevărat prima condiție a uceniciei (Psalmul 73:25).

Dragostea pe care o cere Isus de la noi nu este afecțiunea umană emoțională, sentimentală care se exprimă cântând cântece tulburătoare de rugăciune către El. Nu. Dacă Îl iubim, ne supunem Lui (Ioan 14:21).

Urându-ne propria viață

A doua condiție a uceniciei este aceea că trebuie să ne urâm propria viață centrată pe sine. Isus spune că “Dacă vine cineva la Mine și nu urăște ...ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26). El a dezvoltat mai departe, spunând, “Și oricine nu-și poartă crucea și vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27).

Această învățătură a lui Isus este una dintre cele mai puțin înțelese. El a spus că un ucenic va trebui “să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9:23).

Mai important decât citirea Bibliei și rugăciunile zilnice, este să ne lepădăm de noi înșine și să ne luăm crucea în fiecare zi. A ne lepăda de Sine, este același lucru cu a ne urî propria viață – viața pe care am moștenit-o de la Adam. A lua crucea înseamnă să dăm morții viața centrată pe sine. Trebuie mai întâi să ajungem să urîm această viață, înainte de a o ucide.

Viața centrată pe sine este principalul dușman al vieții în Hristos. Biblia o numește “carne/ fire pământească”. Carne este un depozit de poftele rele care zac în noi și care ne tentează să căutăm propriul câștig, propria reputație, propria plăcere, propria cale etc.. Dacă suntem onești, va trebui să admitem că, chiar și cele mai bune acțiuni ale noastre sunt corupte de motive rele care apar din poftele noastre pervertite. Dacă nu urîm această fire, nu vom fi niciodată capabili să-L urmăm pe Domnul.

Tocmai de aceea Isus a vorbit atât de mult despre pierderea sau ura asupra propriei vieți. În realitate, această frază este repetată de șase ori în evanghelii (Matei 10:39; 16:25; Marcu 8:35; Luca 9:24; 14:26; Ioan 12:25). Este o afirmație a Domnului nostru repetată cel mai adesea în evanghelii. Și totuși, este cel mai puțin predicată și cel mai puțin înțeleasă!

A-ți urî propria viață înseamnă să renunți la a căuta propriile drepturi și privilegii, să te oprești din căutarea propriei reputații, să abandonezi propriile ambiții și interese și să încetezi căutarea propriului drum etc.. Poți fi un ucenic al lui Isus numai dacă ești gata să mergi pe această cale.

Renunțarea la toate posesiunile

A treia condiție a uceniciei constă în renunțarea la toate averile. Isus a spus că “oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:33). Averile noastre reprezintă ceea ce noi posedăm ca și proprietari. A renunța la ele înseamnă să nu le mai considerăm ca aparținând-ne, de acum înainte.

Vedem o ilustrare a acestei renunțări în viața lui Avraam. Isaac a fost singurul său fiu – proprietatea sa. Într-o zi, Dumnezeu i-a cerut să-l aducă pe Isaac ca jertfă. Și Avraam l-a întins pe Isaac pe altar, fiind gata să-l ucidă. Dar Dumnezeu a intervenit și i-a spus că sacrificiul nu era necesar, pentru că el își dovedise deja disponibilitatea de a se supune (Geneza 22). După acest moment, Avraam a recunoscut că, chiar dacă îl are pe Isaac în casa lui, el nu-l mai posedă pe acesta ca fiind al lui însuși. Isaac aparține acum lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă să renunțăm la toate posesiunile. Tot ceea ce avem trebuie pus pe altar și oferit lui Dumnezeu. Dumnezeu ne poate permite să folosim unele dintre acele lucruri. Dar nu ne mai putem gândi la ele ca aparținându-ne nouă înșine, nici un moment. Chiar dacă locuim în propria noastră casă, trebuie să ne gândim la casă ca aparținând lui Dumnezeu; și că El ne-a permis să stăm în ea fără chirie! Aceasta este adevărata ucenicie.

Am făcut noi aceasta cu toate posesiunile noastre? Posesiunile noastre includ contul bancar, proprietățile, locul de muncă, darurile și talentele, soția/ soțul și copiii și orice altceva ce noi valorizăm pe acest pământ. Trebuie să le punem pe toate pe altar, dacă vrem să fim ucenici adevărați.

Dumnezeu dorește ca noi să Îl iubim cu toată inima noastră. Acesta este înțelesul “inimii curate” menționate în Matei 5:8. Nu este suficient să avem o conștiință curată. O conștiință curată înseamnă doar că am renunțat la păcat. O inimă pură este una care a renunțat la orice!

Vedem astfel că ucenicia adevărată presupune o schimbare radicală a atitudinii față de: (a) cei dragi și rudele noastre; (b) viața noastră centrată pe sine; și (c) posesiunile noastre. Dacă nu înfruntăm aceste aspecte în mod direct și corect, încă de la începutul vieții noastre creștine, va fi imposibil să ne așezăm o temelie bună.

CAPITOLUL 5

BOTEZUL ÎN APĂ

Unul dintre ultimele lucruri pe care Isus le-a poruncit discipolilor Săi, înainte de a se înălța la cer, au fost: (i) să meargă și să facă ucenici (ii) să-i boteze în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt; și (iii) să-i învețe să respecte tot ceea ce El poruncise.

Aici, ordinea lor este importantă. Numai aceia care erau gata să fie ucenici urmau să fie botezați. Nimeni altcineva. Când au fost aduși la Isus copiii, El Și-a pus mâinile peste capetele lor și i-a binecuvântat (Vezi Marcu 10:13-16). Iar, când adulții pocăiți au venit la El, El i-a botezat prin ucenicii Săi (Vezi Ioan 4:1,2).

Dar ce vedem astăzi în multe “biserici”? Exact opusul! Copiii sunt botezați; și mâinile se pun pe capetele adulților (“confirmare”)! Aceasta este exact opusul a ceea ce Isus a făcut.

În ziua de Rusalii, când mulți au fost convinși de păcatul lor, Petru le-a spus “să se pocăiască și să fie botezați”. Mărturia de atunci continuă spunând că “cei care au primit cuvântul lui au fost botezați” (Faptele Apostolilor 2:38,41).

Este clar că numai aceia care au fost capabili să primească în mod rațional Cuvântul lui Dumnezeu și pocăința au fost botezați. Și la fel a fost în fiecare caz redat în “Faptele Apostolilor”.

Ce înseamnă botezul?

Romani 6:1-7 explică, în mod clar, semnificația botezului. Acolo ni se spune că omul nostru vechi a fost crucificat odată cu Hristos și că, în botez, suntem îngropați cu Hristos în moarte. Omul vechi este mintea pe care am avut-o în zilele noastre de necreștini care doreau să păcătuiască. Aceasta a fost răstignită cu Hristos.

Nu e nevoie să înțelegem mai întâi, înainte de a trăi realitatea ei. Putem doar crede ceea ce spune Dumnezeu. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu spune că omul nostru vechi a fost răstignit cu Hristos, atunci noi credem aceasta, cu aceeași siguranță cu care noi credem Cuvântul lui Dumnezeu când spune că Hristos Însuși a fost răstignit pe dealul Calvarului. Amândouă aceste adevăruri sunt acceptate prin credință.

Omul cel vechi și firea pământească nu sunt același lucru. Firea este acel depozit de poftre rele dinlăuntrul nostru care se opun voii lui Dumnezeu. Noi toți trebuie să-l purtăm cu noi până în ziua morții. Am putea compara firea cu o gașcă de tâlhari care tot dau târcoale să ne intre în casă. Omul cel vechi este asemeni servitorului necredincios din casa noastră, care deschide constant ușa tâlharilor pentru a intra. Tocmai servitorul necredincios este cel care a fost acum ucis. Tâlharii sunt sănătoși și vioși în continuare!

Dar acum, noi avem un servitor nou, omul nou, care caută să țină ușa închisă împotriva acestor tâlhari.

În botez, noi atestăm moartea și îngroparea omului vechi (dorința de a păcătui) și învierea cu Hristos astfel încât, pe viitor, “să umblăm în înnoire de viață” (Romani 6:4).

Potopul din zilele lui Noe este tot un tip de botez (1 Petru 3:20,21). Lumea întreagă a fost distrusă de către Dumnezeu prin acel potop. Noe a mers prin el în arcă și a ieșit din el într-o lume cu totul nouă. Lumea cea veche și tot ce a fost în ea a fost îngropat sub ape. Același lucru atestăm și noi prin botez – și anume că toate relațiile noastre vechi cu lumea (și aceasta include moda lumească și prietenii lumești etc.) au fost de acum retezate și ieșim afară din apă într-o lume nouă.

Modelul Botezului

Ajungem acum la întrebarea: CUM ar trebui să fim botezați? Cuvântul “botez” nu este un cuvânt englezesc. Noul Testament a fost scris prima dată în limba greacă, iar cuvântul “baptism” derivă din cuvântul grecesc “bapto”, care înseamnă “a acoperi total cu un fluid”, sau “a cufunda”. Și aceasta este exact ceea ce botezul a însemnat pentru primii apostoli – o cufundare în apă. Stropirea cu apă a capului nu este, în mod sigur, botez.

Când Filip l-a botezat pe eunucul etiopian, este scris că “s-au coborât amândoi în apă și.... Au ieșit afară din apă” (Faptele Apostolilor 8:38,39). Și la botezul lui Isus, citim cuvinte asemănătoare – că El a ieșit din apă, fiind botezat (Marcu 1:10).

În Noul Testament, botezul a fost întotdeauna făcut prin cufundare. Atâta timp cât botezul este o îngropare, este evident că doar cufundarea poate simboliza aceasta în mod corect. Pentru că, în cele din urmă, nu înmormântăm oamenii doar presărând nisip pe capetele lor, ci prin punerea lor sub pământ în mod complet! Acest lucru clarifică pe deplin că numai aceia în care omul cel vechi este mort se califică pentru botez – aceia care nu mai doresc să păcătuiască deloc. Pentru că, în realitate, numai oamenii morți pot fi îngropați! Este o crimă să înmormântezi un om care nu este mort!

Botezul în Numele Întreit

Isus ne-a poruncit să botezăm “în Numele Tatălui, al Fiului și Duhului Sfânt” (Matei 28:20). Numele este unul singur pentru că Dumnezeu este UNUL. Dar Isus ne-a descoperit că, deși Dumnezeu este UNUL, El există în Trei Persoane, care sunt distincte una de cealaltă. Nu Tatăl a fost Cel care a murit pentru păcatele noastre, nici Duhul Sfânt. Fiul a fost Acela.

Când Isus S-a înălțat la cer, El s-a așezat la dreapta Tatălui, nu la dreapta Duhului Sfânt. La fel, Acela pe care El L-a trimis la discipolii Săi să fie Mângâietorul lor, a fost Duhul Sfânt, nu Tatăl. Toate acestea pot suna elementar. Dar este esențial să nu confundăm cele trei Persoane din Dumnezeu și misiunile lor unice în răscumpărarea noastră.

În Faptele Apostolilor, citim mereu și mereu că apostolii botezau oameni în Numele lui Isus Hristos (Faptele Apostolilor 2:38 etc.). Cum se potrivește aceasta cu porunca lui Isus din Matei 28:20?

Când întâlnim în Biblie două afirmații aparent contradictorii, vom descoperi, la un studiu mai atent, că amândouă sunt adevărate. Pentru a face clar faptul că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu este o trinitate păgână, apostolii au identificat Fiul cu Isus Hristos. Astfel, ei botezau oamenii “în Numele Tatălui, al Fiului Isus Hristos Domnul și al Sfântului Duh”. Acesta s-a numit botezul în Numele lui Isus Hristos.

Ascultarea Credinței

Botezul ar trebui să fie primul pas al ascultării în viața unui ucenic, care să conducă la o viață de ascultare – și această ascultare trebuie să fie ascultarea de credință și nu o ascultare de rațiune.

Dacă Isus s-ar fi bazat pe propria Lui rațiune, nu S-ar fi dus niciodată la Ioan Botezătorul pentru a fi botezat. Pentru că rațiunea Lui i-ar fi adus multe argumente împotriva botezării – mai ales având în vedere că El nu păcătuisese niciodată. Ioan însuși nu a înțeles de ce avea nevoie Isus să fie botezat. Dar Isus a lăsat deoparte argumentele raționale și s-a supus pur și simplu vocii Duhului Sfânt (Matei 3:15).

“Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te sprijini pe înțelepciune ta”, spune Cuvântul (Proverbe 3:5). Rațiunea este inamicul Numărul Unu al credinței – pentru că gândirea umană nu poate pătrunde adevărurile spirituale. Când suntem botezați, ultima parte a corpului nostru care intră sub apă este partea superioară a capului. Acest fapt este unul simbolic! Autoritatea gândirii noastre este cea mai dificilă parte a noastră care să poată fi dată morții!

Copiii lui Adam trăiesc prin ceea ce le spune gândirea lor. Prin botez, noi declarăm solemn că am murit față de acest mod de viață (bazându-ne pe propria rațiune) și că, de acum, trăim prin credința în orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (Matei 4:4, Rom. 1:17).

Botezul este văzut de unii creștini drept un lucru neînsemnat. Inițial, Naaman a disprețuit porunca lui Elisei de a merge și a se scufunda de 7 ori în râul Iordan pentru a fi vindecat de lepră. Dar numai atunci când s-a supus acestei simple porunci, a fost vindecat (2 Împărați 5:10-14). În lucrurile mici Dumnezeu ne testează ascultarea. Ascultarea de Dumnezeu nu trebuie să întârzie niciodată. Dacă omul tău cel vechi a murit cu adevărat, atunci el trebuie îngropat imediat. Este o crimă să nu înmormântezi un om care este mort! “Și acum, de ce întârzii? Scoală-te și fii botezat....” (Faptele Apostolilor 22:16).

CAPITOLUL 6

BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT

Există două nevoi pe care noi toți le avem. Prima este legată de trecut – iertarea păcatelor noastre. A doua este legată de viitor – puterea de a duce o viață plăcută lui Dumnezeu. De prima noastră nevoie se ocupă moartea lui Hristos. Pentru a o împlini pe a doua, Dumnezeu ne dă puterea Duhului Său Sfânt.

Putere pentru viață și pentru slujire

Niciodată nu am fi putut să împlinim singuri prima nevoie. Dumnezeu a trebuit să o împlinească. La fel se întâmplă și cu a doua. Nu putem trăi o viață plăcută lui Dumnezeu sau una care duce la bun sfârșit voia Lui doar prin puterile noastre.

Unii sunt suficient de înțelepți să recunoască aceasta chiar de la începutul vieții lor creștine și de aceea ei caută neîntârziat puterea lui Dumnezeu. Alții descoperă aceasta printr-o cale grea – încercând și eșuând în mod repetat, pentru mulți ani, și întorcându-se abia apoi la Dumnezeu pentru puterea Lui. Din păcate, mai sunt și alții care, după ce au căzut și tot au căzut în mod repetat, în final se resemnează la o viață de înfrângere, crezând că este imposibil să trăiești victorios în această viață.

Acest lucru se aplică și slujirii noastre pentru Domnul și chemării de a fi o mărturie pentru El. Majoritatea credincioșilor realizează, imediat după convertire, că ei ar trebui să fie martori pentru Domnul. Dar se găsesc adesea cu limba legată și fără putere. Unii pun aceasta pe seama unei trăsături nefericite de personalitate și renunță la toată spreanța de a deveni vreodată o mărturie puternică pentru Hristos. Alții realizează că Dumnezeu le-a promis puterea Duhului Sfânt. Și, astfel, ei caută la Dumnezeu această putere și o primesc. Și sunt umpluți cu îndrăzneală și înzestrați cu daruri supranaturale pentru a fi niște martori ai lui Hristos pasionați, curajoși și roditori.

A fi născut din Duh este una. În acest fel devenim copii ai lui Dumnezeu. Dar este un lucru total diferit să fim botezați (cufundați) în Duhul Sfânt. Acesta este modul în care devenim împuterniciți să fim ceea ce vrea Dumnezeu de la noi să fim și să facem voia Lui.

Dreptul de naștere al noului legământ

Sub vechiul legământ, Duhul Sfânt venea numai asupra anumitor oameni, ca să le dea putere să împlinească o sarcină specifică pentru Dumnezeu. Dar, sub noul legământ, Duhul Sfânt poate fi primit de către toți. El a venit să ne arate slava lui Isus și să ne transforme asemenea chipului Său.

Ioan Botezătorul a arătat către două misiuni pe care Isus urma să le îndeplinească – una era să ia asupra Sa păcatele și alta era să boteze oamenii în Duhul Sfânt (Ioan 1:29,33). Avem nevoie să trăim ambele experiențe. Prima promisiune din Noul Testament este: “El va mântui pe poporul Său de păcatele lui” (Matei 1:21). A doua promisiune din Noul Testament este: “El vă va boteza cu Duh Sfânt” (Matei 3:11).

Este semnificativ faptul că Noul Testament începe cu aceste două promisiuni. Acesta a fost începutul unei noi ere în relația lui Dumnezeu cu omul – noul legământ. Acesta este dreptul nostru dublu la nașterea ca și copii ai lui Dumnezeu – să fim mântuiți de păcate și să fim botezați cu Duhul Sfânt. Și Dumnezeu, cu siguranță, dorește să ne ofere dreptul nostru în întregime – nu doar jumătate din el.

Primele cinci cărți ale Noului Testament încep, fiecare, cu promisiunea botezului în Duhul Sfânt (Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16; Ioan 1:33; Faptele Apostolilor 1:5). Cu toate acestea, așa de mulți creștini au neglijat revendicarea acestuia pentru ei înșiși.

Râuri de apă vie

Duhul Sfânt este ilustrat în Noul Testament ca un râu care țâșnește din tronul lui Dumnezeu și se varsă pe pământ (Apocalipsa 22:1; Faptele Apostolilor 2:33). A fi botezat în Duhul Sfânt înseamnă să fii cufundat sub această cascadă. Isus a spus că toți aceia care însetează pot să vină la El și să primească Duhul Sfânt, astfel încât râuri de apă vie vor curge dinlăuntrul lui (Ioan 7:37).

Totuși, experiența credinciosului mediu este mai asemănătoare cu pomparea manuală – o viață de luptă și de pompare a câtorva stropi de binecuvântare dintr-o inimă uscată. Cu toate acestea, nu trebuie să fie așa.

Dacă uscăciunea noastră ne-ar conduce la Domnul, lucrurile ar fi diferite. A avea râuri de binecuvântări care să curgă din noi către toți care vin în contact cu noi, este voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. Primul pas către aceasta este să ne recunoaștem nevoia. Mulți credincioși sunt prinși în argumentații puerile legate de cuvinte. Dar de putere avem nevoie, nu de terminologie corectă.

Care este folosul să avem o terminologie corectă și să fim uscați ca un os? Este de departe mai bine să fim onești și să venim la Dumnezeu, marturisind că râurile de binecuvântări nu curg din noi. Făcând acest prim pas, ne putem apoi încrede în Dumnezeu că ne va da ceea ce am cerut.

Tot ceea ce avem nevoie pentru a fi botezați în Duhul Sfânt este sete (o dorință intensă, venită dintr-un dor mare de a-l glorifica pe Dumnezeu) și credință (încrederea absolută că Dumnezeu ne va da ceea ce El a promis). Haideți să cerem, atunci, cu sete și cu credință, această putere și Dumnezeu nu ne va respinge rugăciunea.

Înzestrarea cu putere

Primii apostoli au renunțat la tot pentru a-L urma pe Isus. Dar ei au avut de așteptat până când au fost botezați cu Duhul Sfânt, înainte de a putea începe și împlini misiunea predestinată de către Dumnezeu.

Isus Însuși a avut nevoie să fie uns cu Duhul Sfânt și cu putere înainte de a putea începe misiunea Lui publică (Faptele Apostolilor 10:38). Dacă până și El a avut nevoie de această ungere, cu cât mai mult avem noi nevoie!

Isus le-a spus apostolilor să aștepte în Ierusalim până vor fi “îmbrăcați cu putere” (Luca 24:49). Și chiar înainte de a Se înălța la cer, El le-a spus din nou că, atunci când va veni Duhul Sfânt peste ei, “vor primi putere” (Faptele Apostolilor 1:8). În ziua de Rusalii, Duhul Sfânt a fost turnat peste ei și acei bărbați lași au fost transformați imediat în martori curajoși, pasionați pentru Domnul (Faptele Apostolilor 2:1-4). Ceea ce au primit a fost exact ceea ce Isus le spusese că vor primi – putere.

Ceea ce avem noi nevoie pentru a trăi viața creștină nu este doar o doctrină ci puterea lui Dumnezeu în viața noastră. Botezul în Duhul Sfânt ne dă putere pentru îndumnezeire ca și pentru slujire.

Varietatea lucrării Duhului

În Scriptură, Duhul Sfânt este asemănat cu vântul; și vântul suflă în moduri diferite în momente diferite. “Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” a spus Isus (Ioan 3:8).

De aceea, experiența fiecărui credincios va fi diferită în detaliile externe ale botezului în Duhul Sfânt. Ceea ce contează cu adevărat este înzestrarea interioară cu putere. Dumnezeu ne dă “darurile puterii” prin Duhul pentru ca noi să-L slujim eficient în construirea bisericii ca trup al Lui Hristos. El este și Cel care hotărăște ce dar să primim fiecare.

Profeția (abilitatea de a predica cu putere pentru a impulsiona, încuraja și mângâia) este cel mai util dintre aceste daruri (1 Corinteni 14:1-5). Există și daruri de slujire, de învățare, de vindecare, de sfătuire, de milostivire, de conducere etc., (Romani 12:6-8; 1 Corinteni 12:8-10). Capacitatea de a vorbi în limbi necunoscute (“darul limbilor”) este un alt dar pe care Dumnezeu ni-l dă, pentru a ne face capabili să ne rugăm și să-L lăudăm, dincolo de limitele minții și a limbii noastre vorbite.

Dacă nu ai fost botezat în Duh, caută-L pe Dumnezeu și revendică-ți dreptul de naștere. Cere-I, totodată, să-ți dea o asigurare a acestuia. “Deci, dacă voi care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duh Sfânt celor care I-L cer Și nu aveți pentru că nu cereți” (Luca 11:13; Iacov 4:2).

Hai-deți atunci să strigăm la Dumnezeu cu toata inima noastră și să spunem ca Iacov lui Dumnezeu la Peniel, “Nu Te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32:26).

La Dumnezeu nu există părtinire. Ceea ce El a făcut pentru alții, va face și pentru tine. Chiar și azi El este un răsplătitor al acelor care Îl caută cu hărnicie (Evrei 11:6) El este mai mult decât nerăbdător să ne dea Duhul Sfânt în toată puterea Lui tuturor acelor care doresc să-L glorifice pe El.

CAPITOLUL 7

SFINȚIREA

Mesajul îndoit al evangheliei este rezumat în cuvintele lui Isus spuse femeii prinse în adulter: (i) Eu nu te e condamn; și (ii) Nu mai păcătuiești (Ioan 8:11). Îndreptățirea este linia de start a cursei creștine, iar sfințirea este traseul pe care creștinii aleargă.

Cuvântul “a sfinți” înseamnă a pune deoparte. Și, astfel, sfințirea este procesul de punere din ce în ce mai deoparte față de păcat, de lume și de viața centrată pe sine.

Scopul de ansamblu al venirii noastre la Hristos este tocmai pentru a putea fi sfințiți – așa cum scopul de ansamblu al unui atlet care vine la linia de start a unei curse este să participe la acea cursă. N-ar avea sens ca un atlet să se alăture celorlalți la linia de start dacă nu intenționează să participe la cursa în sine!

Scopul lui Dumnezeu pentru noi

Majoritatea dintre noi am venit la Hristos din anumite motive egoiste – să obținem un anumit beneficiu pentru noi înșine – poate vindecare, sau salvare din focul iadului. Dar Dumnezeu ne-a primit, în pofida acelor motive egoiste. Tatăl fiului risipitor îl iubea atât de mult, încât l-a primit înapoi cu bucurie, chiar dacă fiul venise acasă doar pentru a-și satisface foamea. Așa de bun este Dumnezeu!

Dar, va fi îngrozitor de trist, dacă noi continuăm viața creștină doar pentru că vrem să mergem în rai. Pe măsură ce înțelegem scopul lui Dumnezeu pentru viețile noastre, ar trebui să tânjim să-l împlinim în totalitate. Rugăciunea lui Pavel pentru creștinii din Efes a fost ca ei să aibă ochii inimii deschiși să vadă “nădejdea chemării Lui” (Efeseni 1:18).

Romani 8:29,30 ne spune care este nădejdea chemării Lui. “Căci pe aceia care i-a cunoscut mai dinainte i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.”

Scopul lui Dumnezeu este să putem fi transformați în chipul lui Hristos. La aceasta se referă sfințirea – să devenim din ce în ce mai asemănători cu Hristos. Aceasta este cursa creștină la care suntem îndemnați să alergăm, fixându-ne ochii la Isus Care a alergat aceeași cursă înaintea noastră. (Evrei 12:1,2).

Sfârșirea cu păcatul

Primul pas în această cursă este să ne oprim să păcătuim în mod conștient. Sub Lege, nu exista nici o îndemnare de oprire a păcătuirii. Însă, toți apostolii au consimțit că, sub noul legământ, mesajul dublu al evangheliei este exact așa cum l-a formulat Isus: eliberarea de sub condamnare și încetarea păcătuirii.

Pavel spune “Treziiți-vă cum se cuvine și nu păcătuiți!” (1 Corinteni 15:34). Ioan spune, “Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți” (1 Ioan 2:1). Petru, de asemenea, ne îndeamnă să o “sfârșim cu păcatul” (1 Petru 4:1).

După ce, în Romani 5, Pavel a explicat îndreptățirea prin credință, se întreabă, “Deci ce vom zice? Să continuăm să păcătuiim, ca să se înmulțească harul? (Romani 6:1). Și din nou (de data aceasta cu mai mare forță), “Ce urmează de aici? Să păcătuiim pentru că nu suntem sub lege ci sub har?” (Romani 6:15). În ambele cazuri răspunsul este un “NU” răsunător. Trebuie să căutăm să nu mai nu păcătuiim nici măcar o dată.

Oare sună aceasta ca un mesaj greu, împovărător? Poate fi împovărător pentru aceia care doresc să continue să păcătuiască! Dar este un mesaj îmbucurător, de eliberare, pentru aceia care sunt scârbiți și oboșiți de captivitatea păcatului.

Orice prizonier ar fi fermecat dacă ar auzi un mesaj că s-ar putea elibera. Aceasta nu mai sună împovărător pentru el, nu-i așa?

Isus a fost uns să vestească “eliberarea captivilor (păcatului) și să dea drumul celor care sunt apăsați (de Satan)” (Luca 4:18). Promisiunea glorioasă a noului legământ este: “Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege (vechiul legământ), ci sub har (noul legământ întemeiat de Isus)” (Romani 6:14). Primul pas către victorie este să crezi că o asemenea viață este posibilă pentru tine.

Ispitare și păcat

Între a fi ispitit și a păcătui este o diferență. Biblia spune “Fiecare este ispitit când este atras și ademenit de pofta lui însuși. Apoi pofta, când a conceput, dă naștere păcatului...” (Iacov 1:14,15). Păcatul nu este născut în inima noastră până nu este lăsată pofta să conceapă în firea noastră. Când o pornire străfulgeră o sugestie în mintea noastră, suntem ispițiți. Dacă mintea noastră acceptă acea ispită, atunci are loc o concepere și se naște păcatul.

A fi ispițiți nu ne face să fim răi. Chiar Isus Însuși a fost ispitit. Dar El niciodată nu a păcătuit nici măcar o dată, în vreun fel, și așa, El a fost total pur.

Scriptura spune că Isus a fost făcut “asemeni fraților Săi în toate lucrurile” și “ispitit în TOATE, asemenea nouă” (Evrei 2:17; 4:15). El a fost ispitit exact ca noi, și, cu toate acestea, El nu a păcătuit niciodată.

Poate că, pentru unii dintre noi, acest lucru nu sună la fel de minunat, pentru că am gândi că Isus, fiind Dumnezeu, a putut în mod natural să învingă păcatul cu ușurință. Dar amintiți-vă, când El a venit pe pământ, fusese “golit de Sine Însuși” de privilegiile egalității cu Dumnezeu (Filipeni 2:6,7).

Deși El era Dumnezeu, în timp ce a trăit pe pământ ca om, El a avut acces doar la aceeași putere a Duhului Sfânt pe care El ne-o oferă și nouă astăzi. De aceea ni se spune să alergăm cursa “privind țintă la Isus”.

În lupta noastră de astăzi “împotriva păcatului”, ne putem uita la exemplul Lui ca să ne încurajăm (Evrei 12:2-4). Și aceasta, pentru că El a biruit, tot ca un Om, fiecare ispită cu care ne confruntăm și noi astăzi. De aceea El a devenit pentru noi un Înainte Mergător și un Exemplu de urmat. (Evrei 6:20).

Acesta este secretul “îndumnezeirii.....- Hristos a venit în carne și a fost îndreptățit în Duh (1 Timotei 3:16). Deși a avut corpul nostru, Și-a menținut duhul pur de-alungul întregii Sale vieți.

Aceasta este ceea ce ne dă nădejdea că și noi putem birui așa cum El a biruit. Pentru că El “a deschis o cale nouă și vie prin trupul Său” pentru noi, în care să-L putem urma (Evrei 10:20). Aceasta este calea sfințirii.

Omul cel vechi și omul cel nou

Am văzut deja cum omul cel vechi era ca un servitor necredincios care permitea tâlharilor să intre în casă. Însă omul vechi a fost răstignit, îndepărtat și îngropat. Înlăuntrul nostru acum este un om nou, care spune “Iată-mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10:7).

Cu toate acestea, noi știm că este posibil ca un ucenic al lui Isus să păcătuiască. Dar este o diferență între un ucenic care păcătuiește și un necredincios care păcătuiește, așa cum este o diferență între o pisică ce cade în noroi față de un porc ce alege să se bălăcească în noroi! Pisica urăște noroiul, dar poate cădea accidental. Dar porcul iubește noroiul. Totul este o chestiune de natură interioară.

Ucenicul lui Isus are un nou caracter care iubește puritatea și urăște păcatul. Omul cel vechi dorește să păcătuiască. Omul nou nu vrea să păcătuiască niciodată. Dar, dacă omul nou nu este suficient de puternic, s-ar putea să nu fie capabil să țină închisă ușa împotriva poftelor firii. Aceasta nu înseamnă că el dorește acele poftă. Nu. Dar nu este suficient de puternic ca să le reziste. Aceasta se poate întâmpla fie pentru că nu s-a hrănit suficient cu Cuvântul lui Dumnezeu, sau pentru că nu s-a întărit pe sine prin rugăciune. Deci, între a comite păcatul și a cădea în păcat este o diferență. Este important să știm această diferență; putem atunci să evităm o grămadă de sentimente de condamnare care apar în inima noastră.

Biblia spune că “cine practică păcatul (adică acela care continuă să păcătuiască deliberat) este de la Diavolul” (1 Ioan 3:8). Pe de altă parte, Ioan le scrie credincioșilor spunând, “Dar dacă cineva a păcătuit (cu alte cuvinte, dacă cineva cade în păcat accidental), avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos Cel drept. El este ispășirea pentru toate păcatele...” (1 Jn. 2:1,2).

Păcatul conștient și păcatul inconștient

Mai există o diferență între căderea în păcat și a avea păcat. A avea păcat înseamnă a avea în personalitatea noastră păcate inconștiente - de care noi nu suntem conștienți, deși alții, mai maturi, să le poată observa în noi înșine. Dar astfel de păcate inconștiente nu trebuie să ne facă să ne simțim vinovați niciodată. Pentru că, Cuvântul lui Dumnezeu spune: “păcatul nu este ținut în seamă când nu este o lege” (Romani 5:13). (Aceasta înseamnă, totodată, că

Dumnezeu nu ne impută păcatul când nu există cunoștința acestuia în mintea noastră conștientă).

Vom avea păcat inconștient în noi până în ziua morții noastre – într-o măsură din ce în ce mai mică, dacă, bineînțeles, mergem în lumină. Biblia spune “Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi (1 Ioan 1:8). Acela care spune că nu are nici un păcat, în realitate pretinde că ar fi devenit deja perfect ca Hristos. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune că noi “vom fi ca El”, numai când El se va întoarce – și nu înainte de aceasta (1 Ioan 3:2).

Totuși, e necesar ca păcatul inconștient să fie spălat; și “sângele lui Isus Hristos, ne curățește de orice păcat” (inclusiv cel inconștient), atâta timp cât umblăm în lumina lui Dumnezeu (1 Ioan 1:7). Prin urmare, acum putem sta cu îndrăzneală în prezența unui Dumnezeu Sfânt infinit, fără nici o frică. Așa este puterea sângelui lui Hristos care ne îndreptățește. Aleluia!

Îndurare și Har

Ni se spune să venim cu deplină încredere “la scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să avem ajutor la momentul potrivit (Evrei 4:16). Îndurarea și harul nu sunt unul și același lucru. Îndurarea se referă la iertarea păcatelor noastre. Aceasta e legată de trecutul nostru. Dar, în același timp, noi avem nevoie de har – pentru atunci când suntem în nevoie, în viitor. Timpul nostru în nevoie este când suntem ispitiți, când suntem aproape să cădem – exact ca Petru, când era aproape să se înece în Marea Galileii (Matei 14:30). Iată momentul când trebuie să strigăm după har; și, la fel cum Isus imediat Și-a întins mâna să-l prindă pe Petru, vom vedea cum și noi obținem har, așa încât vom sta în picioare și nu vom cădea.

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt promisiuni minunate care ne asigură că Dumnezeu ne va ține să nu cădem. Uitați-vă doar la câteva dintre acestea: Înainte de toate, Dumnezeu ne promite că nu ne va lăsa niciodată să fim ispitiți de nici o ispită prea mare pentru noi ca s-o biruim: “Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, va pregăti și ieșirea din ea, ca s-o puteți suporta” (1 Corinteni 10:13). Cuvântul lui Dumnezeu mai spune: “El poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale (Iuda 24).

Cu acestea și multe alte promisiuni minunate date nouă în Cuvântul lui Dumnezeu, nu mai avem cum să păcătuim. Viața noastră poate fi trăită de acum înainte doar pentru a face voia lui Dumnezeu (așa cum spune în 1 Petru 4:2).

Sfințire progresivă

Isus le-a spus apostolilor Săi ca aceștia să-i învețe pe alții să păzească tot ceea ce El a poruncit (Matei 28:20). Acela care Îl iubește pe Dumnezeu va căuta, în primul rând, cu toată inima să descopere care sunt aceste porunci; și apoi va căuta să se supună lor (Ioan 14:21).

Sub lege, Dumnezeu a dat oamenilor porunci, dar nu și puterea de a se supune lor. De ce a dat atunci Dumnezeu Legea? Doar pentru ca omul să poată descoperi că el este incapabil să se ridice la standardele lui Dumnezeu, și să

vădă în acest fel nevoia sa pentru un Mântuitor și un Ajutor. “Astfel, Legea ne-a fost îndrumătorul nostru spre Hristos (Galateni 3:24). Dar acum, Dumnezeu a făcut noul legământ cu omul. Și El ne-a dat, nu doar porunci, dar și un Exemplu în persoana Domnului nostru Isus Hristos.

Isus a dovedit prin viața Sa pământească că este posibil și pentru noi să păzim toate poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu, de asemenea, a promis că, sub noul legământ, va pune Legile Lui în mințile noastre și le va scrie în inimile noastre (Evrei 8:10). El face aceasta prin Duhul Sfânt care locuiește în noi.

Duhul Sfânt este Ajutorul care nu doar ne arată voia lui Dumnezeu, dar ne dă atât dorința să o împlinim cât și harul de a ne supune ei în totalitate.

Dumnezeu este Acela care ne va sfinți pe deplin (1 Tesaloniceni 5:23). Nu putem s-o facem singuri. Trebuie să depindem de El – pentru că El este Cel Care lucrează în noi, dându-ne atât dorința cât și puterea de a face voia Lui. Dar noi trebuie să “ducem până la capăt mântuirea noastră, cu frică și cutremur” (Filipeni 2:12,13). Trebuie să lucrăm în afară ceea ce Dumnezeu lucrează înuntru, pentru că El nu ne-a transformat în roboți!

Dumnezeu ne spală de vina păcatului. Dar nouă ni se poruncește “să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, ducând până la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu” (2 Corinteni 7:1). Trebuie să facem aceasta atunci când, și pe măsură ce, ni se luminează orice stricăciune înlăuntru nostru. Astfel, în timp ce, prin ”Duhul facem să moară poftele trupului” (Romani 8:13), roadele Duhului – bucuria, pacea, răbdarea, blândețea, bunătatea, credințioșia, facerea de bine și stăpânirea de sine – se vor manifesta în noi din ce în ce mai mult. Iată ce înseamnă să fim transformați după chipul lui Hristos. În acest fel, calea noastră va deveni ca lumina strălucitoare “care merge mereu crescând” (Proverbe 4:18). Aceasta este calea glorioasă pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru noi.

CAPITOLUL 8

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ȘI RUGĂCIUNEA

Cele două lucruri de care are nevoie la naștere un copil nou-născut sunt mâncarea și aerul. Exact la fel se întâmplă cu cei care experimentează o naștere spirituală. Copilul nou-născut al lui Dumnezeu are nevoie să mănânce și să respire. Cuvântul lui Dumnezeu este menit a fi hrana lui, iar rugăciunea este respirația lui vitală.

Cuvântul lui Dumnezeu – Hrana noastră spirituală

La început, un copil are nevoie de lapte, dar, mai târziu, are nevoie de hrană solidă. Biblia conține atât lapte cât și hrană tare. Laptele este numit “cuvintele începătoare ale lui Hristos (Evrei 6:1); iar hrana solidă este numită “cuvântul despre dreptate” (Evrei 5:13).

Cât de repede trecem la hrana solidă depinde de cât de repede ne supunem luminii pe care Dumnezeu ne-o dă. Creșterea noastră spirituală este dependentă de credință și ascultare.

Dumnezeu ne-a promis în Cuvântul Său că ne putem încrede în El. El ne-a dat și porunci să ascultăm. Dacă medităm la Cuvântul lui Dumnezeu în mod regulat, ne încredem și ne supunem Lui, vom descoperi că suntem adânc înrădăcinați în Dumnezeu, ca un pom veșnic verde care niciodată nu se veștejește. Dumnezeu ne va putea atunci binecuvânta în așa fel încât să prosperăm în tot ceea ce facem (Psaalmul 1:2,3).

Nu putem înțelege Cuvântul lui Dumnezeu doar prin studiu intelectual. Avem nevoie de revelația Duhului Sfânt. Isus a spus că adevărurile spirituale sunt ascunse de cei înțelepți și învățați și descoperite pruncilor (Matei 11:25).

Oare ce au pruncii și nu au oamenii învățați și înțelepți? O inimă curată! Dumnezeu se uită la inimă și nu la minte. El dă revelații acelor care sunt umili și tremură la Cuvântul Lui (Isaia 66:2).

Isus a spus că numai aceia care doresc să facă voia lui Dumnezeu vor înțelege Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 7:17).

Cuvântul lui Dumnezeu – Sabia Duhului

Cuvântul lui Dumnezeu este de asemenea arma pe care noi o folosim în războiul împotriva Satanei. Este numit “sabia Duhului” în Efeseni 6:17. Isus Însuși a folosit această armă cu efect deosebit, în timpul ultimelor trei ispitiri din pustie. De fiecare dată, el a neutralizat isпитirile lui Satan cu “Este scris....” (Matei 4:4,7,10).

Așa a biruit El; și tot așa putem birui și noi. Satan este Acuzatorul. Trebuie să distingem între acuzațiile lui și condamnările venite din partea Duhului Sfânt. Întotdeauna Satan caută să ne facă să ne simțim condamnați de acuzațiile lui. Pe de altă parte, condamnarea Duhului Sfânt este întotdeauna blândă și plină de speranță. Putem să-l biruim pe Acuzator doar prin “sângele Mielului și prin

cuvântul mărturisirii noastre” (Apocalipsa 12:11). Acuzațiile lui legate de păcatele noastre trecute pot fi depășite doar prin mărturia pe care i-o dăm, că sângele Lui Hristos ne-a curățat și ne îndreptățește în mod desăvârșit.

Trebuie să folosim aceeași armă pe care a folosit-o și Isus, și anume: “Este scris....” Mărturisind lui Satan Cuvântul lui Dumnezeu este modul în care învingem nu numai acuzațiile acestuia, dar și descurajarea, teama și o ceată de alte ispite cu care ne asaltează Satan mintea. De aceea este important să știm bine Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât Duhul Sfânt să ni-l aducă în minte la nevoie. În acest sens, este bine să avem un timp în fiecare zi când să medităm la Cuvântul lui Dumnezeu, cerându-I să ne vorbească. Pe măsură ce strângem Cuvântul lui Dumnezeu în inima noastră, el ne va ține să nu păcătuiem împotriva Lui (Psalmul 119:11).

Planul lui Dumnezeu pentru viețile noastre

Dumnezeu are un plan perfect pentru viețile noastre. Și El dorește să ne călăuzească către împlinirea lui. Cea mai binecuvântată viață pe care am putea-o trăi vreodată pe pământ este aceea în care noi împlinim pe deplin acest plan.

Cât de minunat este să știm că, în alegerea carierei și a partenerului de viață, Dumnezeu deja a trasat o hartă pe care noi să o urmăm! Dacă alegem calea Lui, putem evita numeroasele capcane pe care Satan ni le-a aliniat.

Cuvântul Lui este acela prin care Dumnezeu ne călăuzește, în primul rând, în acest plan. Descoperirea voii lui Dumnezeu este un subiect întreg pe care l-am acoperit mai detaliat în cartea mea intitulată “FINDING GOD'S WILL” (“Descoperirea voii lui Dumnezeu”).

Abordarea căsătoriei dintr-o perspectivă spirituală este dezvoltată într-o altă carte a mea intitulată “SEX, LOVE & MARRIAGE - The Christian Approach” (“Viața intimă, Dragostea și Căsătoria – Abordarea Creștină”).

Rugăciunea – Vorbind cu Dumnezeu

Comunicarea cu Dumnezeu este o chestiune cu dublu sens. Mai întâi, noi Îl auzim pe Dumnezeu vorbindu-ne prin Cuvântul Lui. Și apoi noi Îi vorbim. Însă, rugăciunea nu înseamnă doar a face cereri lui Dumnezeu.

O parte primordială a rugăciunii ar trebui să fie trăirea în părtășie cu Dumnezeu, asemeni unei mirese cu mirele ei. Nu există reguli despre cum ar trebui să vorbească o mireasă cu mirele ei.

Dar, ca o instruire, este bine ca rugăciunile noastre să conțină: (i) laudă Tatălui nostru pentru Cine este El; (ii) mărturisirea păcatului și a eșecului; (iii) cereri privind împărăția lui Dumnezeu; (iv) cereri referitoare la nevoile noastre; (v) intervenție pentru nevoile altora; (vi) mulțumiri pentru ceea ce Dumnezeu a făcut; și (vii) mulțumiri pentru ceea ce Dumnezeu va face.

Isus ne-a spus “să ne rugăm neîncetat” (Luca 18:1). Un obicei bun de dezvoltat este să învățăm să vorbim cu Dumnezeu despre lucrurile mărunte ale vieții

zilnice – și să fim, astfel, într-un spirit de rugăciune pe tot parcursul zilei. Drept urmare, vorbirea cu Dumnezeu va deveni o bucurie pentru noi și nu un ritual. Vom descoperi, totodată, că Dumnezeu ne vorbește în inima noastră în moduri surprinzătoare.

În școala rugăciunii, acestea sunt doar lecții de grădiniță. Putem avansa mai departe dacă suntem credincioși. În orice caz, rugăciunea nu trebuie lăsată niciodată să degenereze într-un ritual sec, gol.

Rugăciunea este ca respirația. Când respirația ne devine greoaie, știm că ceva este în neregulă cu noi! Rugăciunea nu a fost menită de Dumnezeu să fie seacă sau plictisitoare.

Pe măsură ce avansăm, vom descoperi că rugăciunea devine o lucrare grea. Dacă suntem credincioși sarcinilor mici pe care Dumnezeu ni le pune pe inimă să ne rugăm, vom descoperi că Dumnezeu ne dă din ce în ce mai multe din poverile Lui. Putem deveni, astfel, lucrători împreună cu Dumnezeu, în lucrarea Lui de binecuvântare a altora.

Isus Se ruga “cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evrei 5:7). O dată, când S-a rugat în Ghetsimani, sudoarea Lui s-a transformat în picături mari de sânge (Luca 22:44). Așa de intensă era rugăciunea lui. Altă dată, Și-a petrecut noaptea întreagă rugându-se (Luca 6:12). Avea un obicei de a dispărea adeseori în locuri pustii ca să se roage (Luca 5:16). Cum a remarcat cineva, “Așa cum, turiștii caută obiective pe care să le vadă, ori de câte ori ajung într-un loc nou, Isus căuta întotdeauna, oriunde mergea, un loc liniștit unde să se roage.

Exemplul lui Isus ne arată cât de importantă este rugăciunea. Dacă El avea nevoie să se roage așa de mult, cât atât mai mult am eu și tu. Du, atunci, bătălia împotriva leneviei și hotărăște-te, cu orice preț, să fii un bărbat/ femeie de rugăciune.

CAPITOLUL 9

PĂRTĂȘIA ȘI BISERICA

Am văzut deja că Dumnezeu vrea să ne transforme în chipul lui Hristos. Dar transformarea aceasta nu are loc în noi, izolați de alți ucenici ai lui Isus. Numai împreună cu ei suntem transformați. Dumnezeu dorește ca noi să trăim, nu doar în dependență de El, dar și în tovărășie unii cu alții.

În timpurile Vechiului Testament, Dumnezeu lucra prin indivizi – un Moise sau un Ilie sau un Ioan Botezătorul etc.. Sub noul legământ, însă, ceea ce Dumnezeu dorește, este un Trup de ucenici care au devenit una sub căpetenia lui Hristos. Iată ce este “biserica” – Trupul lui Hristos (Efeseni 1:22,23; 2:14-16).

Biserica – Trupul lui Hristos

Biserica nu este o clădire, nici o denominațiune. Cuvântul englezesc “biserica” din Noul Testament este o traducere a cuvântului grecesc “ekklesia”, care înseamnă o adunare de oameni care sunt chemați – în acest caz, chemați din lume pentru a fi posesiunea lui Dumnezeu.

În întreaga lume, toți aceia care au răspuns chemării lui Dumnezeu de a fi separați de păcat și de lume, formează biserica – Trupul lui Hristos. În fiecare localitate, acești membri ai Trupului lui Hristos trebuie să devină împreună o expresie locală a acestui trup.

Primul trup al lui Hristos a fost trupul fizic în care Isus a venit pe pământ. În acel trup, Dumnezeu S-a arătat pe Sine Însuși lumii. Isus s-a predate pe Sine așa de total Tatălui, încât, la sfârșitul vieții Sale, El a putut să spună “Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” (Ioan 14:9).

Chemarea noastră acum este ca, împreună, să-L reprezentăm pe Isus lumii din jurul nostru. Nici unul nu poate să-L reflecte pe Isus în mod adecvat, doar de unul singur. Avem nevoie unii de alții. Cei mai buni dintre noi, chiar, sunt încă neechilibrați. Avem punctele noastre tari, dar avem totodată și punctele noastre slabe. Putem fi capabili să-L refelectăm bine pe Isus într-un anumit domeniu, dar foarte sărac în altul. Împreună, însă, vom descoperi că punctele tari echilibrează punctele slabe ale altuia. Și dacă trăim în dragoste și supunere unul altuia, Hristos poate fi reflectat, în plinătatea Lui, prin noi, unei lumi necredincioase. Acesta este scopul lui Dumnezeu pentru biserică.

A deveni parte a unei biserici locale

După ce te-ai convertit, vei avea nevoie să găsești și să te alături unei părtășii de ucenici care sunt doritori să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și să meargă pe urmele lui Isus.

Ajuns aici, noul convertit poate fi tulburat de numeroasele grupări și denominațiuni pe care le întâlnim în Creștinism. Din nefericire, de la un capăt la altul al spectrului doctrinar, există multe, multe grupuri care se revendică a fi singurii reprezentanți ai lui Hristos pe pământ!! Multe din aceste grupări te

înghiontesc cu Biblia lor pentru a-ți dovedi că tu nu poți fi parte a Trupului lui Hristos dacă nu te alături lor!

Ar fi aproape imposibil să-i convingi pe majoritatea că Dumnezeu are mulți copii care nu sunt în “grupul” lor și care nu păstrează formele lor doctrinare cu exactitate!

Astfel este puterea prejudecății! Trebuie să fii atent să nu fii prins în această plasă de fariseism și cultism, care infestează așa de mult creștinismul în zilele noastre! Ține-ți inima deschisă față de toți care-L iubesc pe Domnul și care caută să-L urmeze cu sinceritate. Poate că ei nu punctează sau hașurează aspectele doctrinale în exact același mod ca tine. Dar aceasta nu contează atâta timp cât ei merg în lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o. Nu putem pretinde ca ei să meargă în lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o nouă.

Primirea tuturor copiilor lui Dumnezeu

Trebuie să avem la fel de mulți frați și surori câți copii are Dumnezeu. Trebuie să-i întâmpinăm cu bucurie și să-i primim cu toată inima pe toți aceia pe care Dumnezeu Însuși i-a primit (Romani 14:1; 15:7). Dacă lui Isus nu I-a fost rușine să numească pe cineva fratele Său, nu ar trebui să ne fie nici nouă rușine (Evrei 2:11).

În această chestiune a părtășiei, există două extreme către care tind să meargă credincioșii. Una este compromiterea adevărului însuși pentru a menține părtășia. Cealaltă constă în a susține uniformitatea în toate chestiunile până când este oferită adeziunea. Dacă ești înțelept, vei ocoli ambele extreme.

Este evident că nu putem lucra împreună cu aceia care nu se învoiesc asupra modalității de îndeplinire a lucrării lui Dumnezeu. Dar nu trebuie să pretendem ca cineva să creadă exact așa cum credem noi, până în cel mai mic detaliu, ca să-i acordăm părtășia noastră. Este o diferență între a lucra împreună cu cineva și a te afla în părtășie cu cineva.

Oricum, trebuie să cauți o biserică în localitatea ta, care să poată fi o casă spirituală pentru tine, și în care să te poți angaja în lucrare.

Biserica Noului Testament

Din multitudinea de “biserici” din localitatea ta, trebuie să o cauți pe aceea care se conformează îndeaproape Noului Testament, așa cum ai înțeles a fi până acum.

Pe măsură ce timpul trece, și vei înțelege mai mult din Noul Testament, poți simți că trebuie să părăsești acea “biserică” și să intri în alta care este urmat mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru este chiar natural pentru cineva care crește spiritual și care este hotărât să continue pe calea cea mai bună a lui Dumnezeu pentru el. Nu te statornici pentru nimic mai puțin decât ce poate fi maxim de la Dumnezeu în orice domeniu – și atunci nu vei avea nici un regret în veșnicie.

O biserică a Noului Testament nu va avea nici o etichetă confesională. Este o adunare de oameni care au fost aduși împreună de Duhul Sfânt, în Numele lui

Isus Hristos. Domnul a promis să fie prezent doar în mijlocul unei astfel de adunări (Matei 18:20).

Biserica la care devii parte trebuie să fie una care acceptă Biblia drept Cuvântul lui Dumnezeu și singurul fundament pentru credință și viață.

Multe grupuri culte, deși pretend că acceptă doar Biblia ca autoritate, citează adesea scrieri ale liderilor lor cu autoritate egală. Pe măsură ce te apropii de ele, vei vedea curând că atitudinile lor cultice te înrobesc.

În biserica lui Dumnezeu, toți credincioșii sunt în mod egal preoți ai lui Dumnezeu – pentru că Dumnezeu ne-a făcut pe toți preoți (1 Petru 2:9). O “biserică” în care există o clasă specială de preoți sau “pastori”, care sunt singurii considerați a fi calificați să administreze Cuvântul, este contrar voinței lui Dumnezeu. Conducerea bisericii a fost încredințată de Dumnezeu în mâinile bătrânilor (întotdeauna mai mulți de unul). Dar acești bătrâni să nu fie lucrători fără întrerupere (Faptele Apostolilor 14:23; Tit. 1:5). În întâlnirile unei biserici a Noului Testament, accentul se va pune pe predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Toți credincioșii din biserică vor avea libertatea să împărtășească Cuvântul lui Dumnezeu potrivit maturității și darului lor spiritual.

Dacă Cuvântul vorbit este cu adevărat inspirat de Duhul Sfânt, vei descoperi că el mângâie și provoacă, înalță și expune “secretele inimilor oamenilor”, silindu-i pe aceia care aud să recunoască că Dumnezeu vorbește (1Corinteni 14:3, 24-31).

Principala misiune a unei biserici adevărate a Noului Testament este să facă ucenici și să-i învețe totală ascultare de poruncile lui Isus (Matei 28:19,20). Trăsătura distinctivă a unei astfel de biserici va fi dragostea reciprocă dintre membrii ei – așa cum a declarat Isus în Ioan 13:35, “Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi.”

O asemenea biserică, unde Cuvântul este predicat cu putere, unde domnește dragostea lui Dumnezeu și unde poate fi simțită prezența Domnului, este biserica din care ar trebui să faci parte în localitatea ta.

Importanța părtășiei

Atunci când încercăm să trăim împreună în părtășie iubitoare unii cu alții, vom descoperi cât de mult trebuie să renunțăm la noi înșine și să ne luăm crucea în fiecare zi, dacă vrem să menținem această părtășie.

Satan se ocupă mereu să aducă blocaje între copiii lui Dumnezeu. Dacă suntem maturi, vom fi întotdeauna atenți să prevenim astfel de blocaje să între între noi și alții. Este o mare pierdere în Trupul lui Hristos atunci când părtășia este ruptă – atât pentru Dumnezeu, cât și pentru noi.

În unitatea din biserică există o putere extraordinară. Satan poate fi biruit doar printr-o biserică unită. Isus a spus *“Chiar dacă doi credincioși sunt în totalitate una în duhurile lor, complet uniți, orice vor cere Tatălui, le va fi dat – pentru că Eu sunt prezent în putere, oriunde două sau trei astfel de suflete sunt adunate*

împreună de Duhul Sfânt. Și o asemenea părtășie de credincioși poate lega forțele satanice în ceruri și pe pământ, restrângând astfel puterea lui Satan. Ei pot de asemenea elibera oameni din robia lui Satan prin rugăciuni” (Matei 18:18-20 – parafrizare liberă).

De aceea Satan aduce divizări între credincioși și de aceea el formează clii și grupulețe într-o biserică. El urmărește să-și protejeze propria împărăție de la atacul unei biserici unite. Trebuie să fim atenți la schemele lui Satan și să nu le ignorăm.

Gândiți-vă doar ce limitare ar fi fost în trupul fizic al lui Hristos dacă mădulele Lui erau incapabile să lucreze împreună. El n-ar fi fost capabil să manifeste în această lume slava lui Dumnezeu așa cum a făcut-o. Aceasta este limitarea cu care se confruntă astăzi Hristos, Capul Trupului Său spiritual, biserica, când credincioșii sunt divizați.

Și noi pierdem deopotrivă. Dacă te desparti, chiar și numai de unul dintre copiii lui Dumnezeu, te privezi singur de anumite bogății ale lui Dumnezeu care ar fi putut veni la tine doar prin acel copil al lui Dumnezeu. Putem cunoaște dragostea lui Hristos numai “împreună cu toți sfinții” (Efeseni 3:17-19).

(Pentru un studiu în adâncime al importanței părtășiei creștine, poți citi cartea mea, “ONE BODY IN CHRIST” (“Un Trup în Hristos”).

CAPITOLUL 10

SFĂRȘITUL ACESTUI VEAC

În timpurile Vechiului Testament nu exista o înțelegere clară în ce privește viața după moarte și planul lui Dumnezeu pentru viitor. Dar Isus ne-a explicat foarte clar și aceste două aspecte .

Ce este după moarte?

Pentru un ucenic al lui Hristos, moartea nu are nimic groaznic, pentru că Isus a biruit moartea. Moartea este un vrăjmaș învins. Isus a murit și, prin aceasta, l-a lăsat pe Satan fără putere, de aceea noi nu trebuie să mai avem vreo teamă de moarte (Evrei 2:14,15). Cheile morții sunt acum în mâinile lui Isus (Apocalipsa 1:18). Acum, doar El poate deschide ușa morții pentru oricare dintre ucenicii Lui. Satan nu-i poate atinge.

Ce se întâmplă când moare cineva? Isus a răspuns la această întrebare când a vorbit despre bogatul și Lazăr. Ar fi bine dacă ai citi Luca 16:19-31 chiar acum, înainte de a trece mai departe.....

Aceasta nu este o pildă – pentru că în nici o pildă nu a folosit Isus numele unui om așa cum a făcut aici. Atât Lazăr cât și bogatul au fost oameni reali.

a făcut clar faptul că există doar două locuri în care merg morții. Unul este Raiul (numit și “sânul lui Avram” sau “Paradisul”) – un loc de mângâiere ; și celălalt, Iadul – un loc de tortură și suferință. Când o persoană moare, sufletul lui se duce imediat în unul dintre aceste locuri, înainte chiar ca trupul lui să fie îngropat pe pământ. Și chiar dacă nu are un corp, el va fi conștient de împrejurimile lui, de mângâiere sau de durere.

Omul este o ființă întreită, compusă din duh, suflet și trup (1 Tesaloniceni 5:23). La moarte sufletul și duhul sunt separate de corp și merg ori în rai, ori în iad. Pe cruce, Isus i-a spus tâlharului pocăit că va fi cu El în rai chiar în acea zi. Atât Isus cât și tâlharul au mers în rai imediat ce sufletele lor și-au părăsit trupurile.

Isus spuse că, după moartea Sa, va fi “în inima pământului” 3 zile și 3 nopți (Matei 12:40). De aici știm că paradisul trebuie să fi fost atunci în inima pământului. Dar, când Hristos a fost înviat, “din părțile mai de jos ale pământului.... Și suindu-se la înălțime, a luat robia roabă” (Efeseni 4:8,9). El a luat raiul și toate sufletele din el în cel de-al treilea cer.

În 2 Corinteni 12, când comparăm cerșetele 2 cu 4, vedem că paradisul este localizat acum în cel de-al treilea cer. Acesta este locul unde merge ucenicul lui Hristos imediat după ce moare (Filipeni 1:23).

Semnele venirii lui Hristos

Biblia ne spune despre numeroase evenimente care vor avea loc foarte aproape de momentul întoarcerii lui Hristos pe pământ. Iată unele dintre ele:

(1) Războaie, foamete și cutremure de pământ (Matei 24:7). Acestea au existat în toate timpurile pe pământ. Dar, s-a înregistrat o creștere enormă a lor de la al II-lea Război Mondial (1939-1945).

(2) O explozie bruscă a cunoașterii și o creștere foarte mare a călătoriilor la nivel mondial (Daniel 12:4).

Ambele aceste două evenimente s-au dezvoltat în ultimii 50 de ani, într-un ritm nemaintâlnit înainte.

(3) Oamenii vor fi iubitori de plăceri (2 Timotei 3:4). Imoralitatea este un rău caracteristic, în special, timpurilor noastre. Toate filmele și înregistrările video pornografice servesc scopurilor lui Satan de promovare a imoralității

(4) Oamenii vor fi aroganți, insultători, neascultători de părinți (2 Timotei 3:2-4). Peste tot în jurul nostru vedem, astăzi, spiritul de răzvrătire – în case, în școli, în universități și în fabrici.

(5) credincioșii vor cădea de la credință (1 Timotei 4:1). Și acest lucru se întâmplă în zilele noastre, odată cu proliferarea vastă a multor culte cărora le cad pradă numeroși credincioși.

(6) Renașterea națiunii Israel (smochinul – un simbol al Israelului – înmugurind Luca 21:29-32). Din anul 70 A.D., evreii au fost împrăștiați în toată lumea. De atunci, acest smochin a zăcut ofilit aproape 19 secole. Dar, în mai, 1948, națiunea Israel s-a născut încă o dată. Isus a spus că Ierusalimul va fi ocupat de națiuni străine până când sunt împlinite timpurile acelor națiuni (Luca 21:24). Pentru prima dată, în cele 20 de secole, în iunie 1967, Israelul a ocupat orașul Ierusalim.

Este uimitor să vezi ce se întâmplă astăzi în lume. Toate semnele indică venirea lui Hristos foarte curând.

Prima înviere și scaunul judecății lui Hristos

Când vine Hristos, toți care-I aparțin, vor fi transformați într-o clipită. Vom primi trupuri noi, care niciodată nu îmbătrânesc sau mor (1 Corinteni 15:51-53).

Trupurile noastre noi vor fi asemeni trupului pe care Isus Însuși L-a avut după învierea Sa (Filipeni 3:20,21). Aceia care au murit în Hristos, vor ieși din morminte în noile trupuri și, alături de ucenicii în viață ai lui Isus din acel moment, se vor ridica în aer să-L întâlnească pe Domnul (1 Tesaloniceni 4:13-17).

Apoi, Hristos își va instala locul Său de judecată, unde vom fi judecați (evaluați) și răsplătiți în mod individual potrivit credincioșiei în viețile noastre pământești.

Biblia vorbește despre coroane decernate în acea zi pentru aceia care au fost credincioși. Poți citi 2 Corinteni 5:10; 1 Corinteni 3:11-15 și 4:5; 2 Timotei 4:8 și 1 Petru 5:4 pentru mai multe detalii ale răsplătirilor pe care Domnul le va da atunci ucenicilor săi.

În acea zi, vom vedea că “mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă și cei din urmă vor fi cei dintâi” (Matei 19:30). Mulți care ne par a fi foarte spirituali pe pământ, vor fi văzuți atunci în lumina Lui Dumnezeu nu atât de credincioși. Alții, despre care nu am avut păreri înalte, vor fi văzuți drept credincioși în lumina lui Dumnezeu.

În acea zi, văduva necunoscută dar credincioasă va lua întâietatea în fața predicatorului faimos în întreaga lume, însă necredincios.

În acea zi vom descoperi că multe lucruri ca banii și faima, pe care oamenii le consideră a fi valoroase pe pământ, nu au nici o valoare înaintea lui Dumnezeu; și că multe virtuți pe care oamenii nu le valorizează, cum ar fi puritatea, umilința, neegoismul, mila și bunătatea sunt prețuite mult de către Dumnezeu.

Apoi, va avea loc ceea ce Biblia numește “nunta Mielului lui Dumnezeu” – căsătoria spirituală a lui Isus Hristos cu Mireasa Lui – aceia care au fost credincioși, lepădându-se de sine, luându-și crucea în fiecare zi și urmându-L pe El ca ucenici ai Lui pe pământ (Apocalipsa 19:8-10). În acea zi vom vedea că a meritat pe deplin să suferim neînțelegerea, rușinea, persecuția și chiar moartea de dragul Domnului nostru și al evangheliei Lui

Mileniul

Va începe apoi o domnie a păcii de 1000 de ani, când condițiile Grădinii Edenului se vor instala pe pământ, leul trăind în pace cu mielul iar copilul jucându-se cu o cobră inofensivă etc., (Isaia 11:6-9).

Isus va domni atunci din Ierusalim ca Rege peste lumea întreagă (Zaharia 14:9-21). Satan va fi legat în timpul acestor ani așa încât nu va mai avea acces pe pământ așa cum are acum.

La sfârșitul celor 1000 de ani, Satan va fi eliberat o perioadă scurtă pentru a testa încă o dată locuitorii neconvertiți ai pământului. O mare mulțime îl va urma din nou pe Satan. Aceasta va fi demonstrația lui Dumnezeu pentru îngeri și oameni că acei oameni nu vor ca Hristos să domnească peste ei, chiar și după ce au văzut 1000 de ani de pace.

Astfel este orbirea și încăpățânarea și ticăloșia. Dar Dumnezeu va coborî pentru judecată la acea mulțime răzvrătită; iar Satan va fi aruncat în iazul de foc (care este doar o versiune mai mare a iadului – Apocalipsa 20:7-10).

A doua înviere și judecata finală

Dumnezeu va pregăti scaunul Lui de judecată pentru a judeca toți necredincioșii. Aceasta va fi a doua înviere. Morții vor fi ridicați din morminte. Sufletele tuturor necredincioșilor se vor întoarce din iad în trupurile lor pământești pentru a sta înaintea lui Dumnezeu la judecată. Ei vor fi judecați “după cele scrise în cărțile acelea, după faptele lor” (Apocalipsa 20:12).

Memoria este asemeni unei casete video care înregistrează cu exactitate tot ceea ce am gândit, spus și făcut, și totodată, atitudinile și motivele de-alungul întregii noastre vieți pământești. Voința lui Dumnezeu va derula, în acea zi, caseta aceea pentru ca lumea întreagă să vadă viețile ascunse ale tuturor. Aceasta va fi modul lui Dumnezeu de a arăta că El este perfect drept în trimiterea oamenilor în judecata veșnică. Aceia ale căror nume nu sunt găsite în cartea vieții vor fi aruncați în iazul de foc pentru a se alătura lui Satan, căruia i-au slujit pe pământ (Apocalipsa 20:15).

Sfârșitul Timpului

Apoi timpul va înceta și va începe eternitatea. Bărbații și femeile răscumpărați vor intra într-un cer nou și pământ nou iar mireasa lui Hristos va străluci în toată slava ei (așa cum descrie Apocalipsa 21).

Din acel cer și pământ perfect, Satan și toți necredincioșii vor fi alungați. În noul univers glorios, păcatul nu-și va mai ridica niciodată capul hidos și nu va mai fi nici o poftă păcătoasă în firea noastră. Raiul va fi plin de oameni care au ales bucuria și voia lui Dumnezeu pentru eternitate.

Chemarea la biruință

Petru spune, “Deci, fiindcă toate aceste lucruri (cerurile și pământul de acum) se vor desface, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă...” (2 Pet. 3:11,12). Mesajul Duhului în aceste ultime zile, poate fi rezumat într-un cuvânt: “BIRUIȚI” (Vedeți Apocalipsa 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12,21; 21:7).

Am început această carte arătând elementul care lipsește în predicarea zilelor noastre către necredincioși – POCĂIȚI-VĂ.

Încheiem această carte subliniind elementul care lipsește în predicarea zilelor noastre către credincioși - BIRUIȚI.

Chemarea lui Dumnezeu către om, de când acesta a căzut în păcat, a fost să devină un biruitor. Dumnezeu i-a spus lui Cain, “Păcatul stă la ușă culcat (inimă) ...dar tu trebuie să-l stăpânești” (Geneza 4:7). În ultima carte din Biblie acea chemare este repetată, “Cel care va birui va moșteni aceste lucruri. Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu.” (Apocalipsa 21:7).

Nimic de pe pământ nu se poate compara cu slava unei vieți trăite în părtășie cu Dumnezeu și în împlinirea scopurilor Lui. Viața pe care a trăit-o Isus pe pământ a fost cea mai minunată, cea mai glorioasă și cea mai fericită pe care ar fi putut-o trăi cineva. El nu a fost o celebritate mondială sau bogat. Dar El a emanat slava lui Dumnezeu prin viața Lui.

Vestea bună a evangheliei este că și tu poți emana acea slavă. Poți fi un biruitor în toate zilele vieții tale pământești.

Fie să rămâi credincios și să trăiești tot timpul raportându-te la valorile eternității.

Amin.